

Zabudnutý vesmír

anton stiffel

Zabudnutý vesmír

anton stiffel

Hydra, Bratislava 2015

Anton Stiffel
ZABUDNUTÝ VESMÍR

© HYDRA 2015
© Anton Stiffel 2015

Ilustrácie a obálka: Jakub Šimjak

Redakčná a jazyková úprava: Eva Piarová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
SNP 2522/19, 066 01 Humenné

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-89840-00-7

Z TEMNÔT je zbierka hrôzyplných a čiernohumorných drabble (príbehy do sto slov). Napísal ich Mark E. Pocha, autor hororových poviedok, editor hororových antológií a finalista prestížnych slovenských literárnych súťaží.

Môžete si ju stiahnuť **ZADARMO** na našej stránke
http://www.vydavatelstvohydra.sk/item4d1sk+z_temnot-fantasy_romany

Prajeme vám príjemné hrôzostrašné čítanie!

*Venujem svojej rodine – skvelej manželke Tonke
a úžasným deťom Tonikovi a Marianke –, ktorá naplňuje
môj život a stojí pri mne za každých okolností.*

Objavte Zabudnutý vesmír

O zbierke poviedok Antona Stiffela sa hovorí už dávno a osobne si myslím, že túžobné čakanie nás, fanúšikov, bolo až prídlhé. Mám však o to väčšiu radosť, že jeho poviedky dozreli na vydanie a vďaka vydavateľstvu Hydra sa dostávajú do rúk čitateľom v súbornom knižnom diele.

Prvý raz nás Tono nechal prejsť bránou a dotknúť sa jeho duše v roku 1998 v druhom čísle časopisu Fantázia a cyklus s názvom Zabudnutý vesmír sa začal rozrastať, až sa z neho napokon stal rozsiahly a prepracovaný svet. Nech sa páči, máme ho tu.

Priznám sa, z fantastických žánrov mám najradšej práve sci-fi. Najviac takú, kde hrá svoju úlohu širo-šíry vesmír, technika a mimozemšťania. Vychovaný seriálmi ako napríklad Star Trek, Vesmírna loď Galaktika a Babylon 5 som s očarením privítal Tonov štýl, v ktorom dáva veľký dôraz nielen na príbeh, ale aj na uveriteľnosť a presnosť techniky a vedy vesmíru, v ktorom sa jeho príbehy odohrávajú. Záleží mu na tom, aby pasovali skrutky, motory vesmírnych stíhačiek ťahali správnym smerom, dráhy planét a satelitov sa nevychyľovali, ale aj na tom, aby virtuálna realita mala svoje pravidlá a umelá inteligencia svoje hranice. Predstavuje aktuálne vedecké poznatky a rozširuje naše obzory. Robí presne to, čo pravá science fiction robiť má, a k tomu ešte niečo navyše.

Tono Stiffel do slovenskej fantastiky vrátil lásku, romantiku, vzťah muža a ženy (ba aj lásku ktorá prekonáva svetelné vzdialenosti) na pozadí veľmi dobre zvládnutých hard-SF kulís. Našej generácii pripomenul, a mladým čitateľom predstavuje, štýl slovenských románov z polovice 80. rokov, ktoré boli vydané v edícii Stopy: *Kolónia Lambda Pi* od Jozefa Repka a *Drion opúšťa Zem* Václava Klička. Tono kráča v ich šlapajach, áno, doslova v ich Stopách, a keby táto

edícia dodnes existovala, celkom určite by bol do nej právom zaradený. Tonove poviedky spočiatku niesli znaky young adult, vznikali však pätnásť rokov predtým, než sa u nás tento pojem vôbec objavil.

Jedným zo základných kameňov tvorby Tona Stiffela sú láska a humanizmus. Často je hýbateľom udalostí v jeho príbehoch žena, konanie mužských hrdinov väčšinou vyplýva zo stretnutia, či doslova očarenia ženskou postavou. Ostatne, tak to býva aj v reálnom živote, nie?

To, akým spôsobom prepája najdôležitejšie črty svojich textov, no zároveň také odlišné javy – lásku a techniku –, je však v slovenskom literárnom kontexte jeho originálny trademark.

Napriek tomu, že možno nie je prvým či jediným slovenským autorom sci-fi, ktorého príbehy sa odohrávajú aj vo virtuálnej realite, celkom určite je virtuálny svet, ktorý vytvoril, najprepracovanejší. To možno povedať aj o celom Zabudnutom vesmíre a jeho hlavnej i vedľajšej dejovej línii, kde sa to len tak hemží krížiacimi sa odkazmi na hrdinov a udalosti medzi jednotlivými poviedkami.

Anton Stiffel je v našom literárnom prostredí špeciálny zjav. Bol úspešný v mnohých súťažiach (Cena Gustáva Reussa, Cena Karla Čapka, Cena slovenských fanúšikov fantastiky Istron a i.), publikoval v časopisoch (Fantázia, Kométa) a čitatelia sa s každou novou uverejnenou poviedkou dožadovali ďalších a ďalších príbehov z jeho sveta. Bol zaradený aj do antológií – na Slovensku *Krutohlav* a *Zárodky hviezd*, v Česku *Mlok*, *Fantázia – To nejlepší a ještě něco navíc* či *Capricorn 70* a v Poľsku *Zachowuj się, jak porządny trup* (Správaj sa ako poriadna mŕtvola). V roku 2002 bol spoluautorom zbierky poviedok *Mozaika różnobeżnych ciest*, ktorá je v súčasnosti beznádejne vypredaná.

Aj keď technika a vesmír sú vo svojej podstate studené, Tonove poviedky vás nenechajú chladných. Teplo do nich vnáša všetko to, čo robí ľudstvo ľudstvom aj vo vzdialenom vesmíre – láska, priateľstvo a porozumenie.

Teraz máte možnosť jeho Zabudnutý vesmír navštíviť, prejsť Bránou, ktorú na idylickej Letnej planéte zanechali neznámi Cudzinci, a začítať sa do najprepracovanejšieho fantastického sveta, aký ponúka slovenská sci-fi.

Ivan Alakša, Fantázia

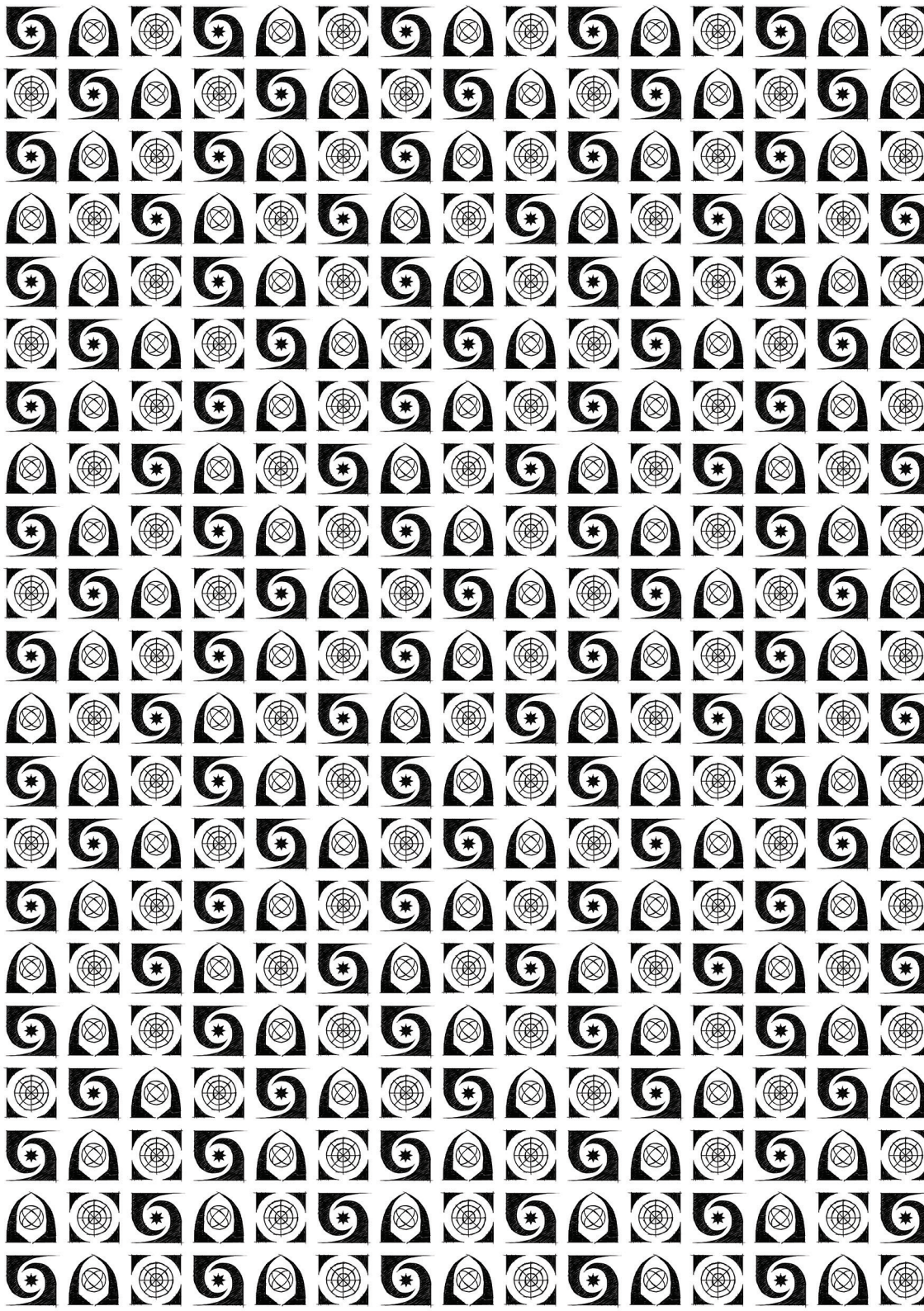
Obsah

Objavte Zabudnutý vesmír.....	8
Prejdi bránou a dotkni sa mojej duše	11
Tak blízko hviezd a tak ďaleko k tebe	49
Pod mrakmi	67
Mrznúce slzy	81
Všetko sú len spomienky a zabudnutia	87
Implantori.....	121
Visiaci svet.....	145
Smutné oči plné piesku.....	167
Za hranicou návratu budem čakať	173
Vždy budem hovoriť navždy.....	211
Vstúpim dva razy do toho istého srdca	235
Cesta do hlbín UI mysle	245
Krajina za horizontom nekonečna	257
Traja muži, UI a loď.....	317
Volanie orbity.....	345
Nepotrebné nutnosti	373
Tam, kde sa leto nikdy nekončí	383
Fragmenty Polysféry	423
Zavri oči a rýchlo snívaj	461
Neistota budúcnosti	473
Čo ukrýva Zabudnutý vesmír.....	483
Pár slov autora na záver	495

prejdi bránou a dotkni
sa mojej duše

Konrí zob bola celkom obyčajná rastlina s krátkymi, červenkastými, trochu zvlnenými listami a malými svetlozelenými bobuľami. Korene, stonka aj listy boli neškodné, ale bobule obsahovali trianicín. Bola to vysokoúčinná látka, ktorá sa používala na otravu malých hlodavcov alebo ako prímes do rôznych domácich liekov.

Anyss dúfala, že keď zje dostatočné množstvo bobúľ, už nikdy sa neprebudí do toho podlého sveta, v ktorom vyhasli všetky jej nádeje. Skoro polovicu obehu netrpezlivo čakala, kým začnú bobule dozrievať a potom ich chodila v noci tajne zbierať k neďalekému močiaru.

Teraz sedela v malej komôrke svojho domčeka, ktorý jej postavil otec k štrnástim obehom. Komôrka bola presiaknutá vôňami sušeného ovocia, zeleniny a bylín na čaj. Pred sebou mala plnú misku dozretých plodov a veľký pohár vody so sladkým sirupom, ktorou sa ich chystala zapíjať. Jediné, čo jej ešte chýbalo, bola odvaha.

Bol neskorý večer a matka s otcom už dávno zaspali. Predpokládala, že až do rána ju nebude nikto hľadať.

Váhavo si do úst vložila prvú hrst bobúľ, prehltila ich a rýchlo zapila vodou. Mali zvláštnu, spolovice horkú, spolovice kyslú chuť, ktorú však rýchlo prekryla sladká príchuť sirupu. Dlhو nerozmýšľala a začala do seba hádzať jednu hrst za druhou, až kým nebola miska úplne prázdna. Pohár s vodou vypila až do dna. V bruchu najprv zacítila slabý tlak, spôsobený množstvom vypitej vody, no onedlho ho vystriedal príjemný pocit tepla, šíriaci sa od žalúdka. Viečka sa jej začali proti jej vôli zavierať a v posledných zábleskoch stále viac a viac zahmleného vedomia si ešte stihla uvedomiť, že už nikdy nebude mať silu ich otvoriť.

Tom nesmierne túžil po spánku, ale zavrieť viečka sa neodvažoval. Keby to urobil, otvoril by ich až na druhom svete. Aby nezaspal, rozhrýzol si pery do krvi a keď sa mu do rán dostal pot, v ktorom sa doslova kúpala, štípavá bolesť ho trochu prebrala.

Ťažký útočný krížnik, ktorý ich mal už dávno vyzdvihnúť, sa niekde stratil. Možno ho dostali Satelitania, ale možno sa ešte stále schovával v hĺbinách Pásu a vyčkával. Dostať ich odtiaľto mohol iba on, pretože mal stále dostatok energie na podpriestorové spojenie s HP bránou pri základni. Tá jediná bola schopná otvoriť hyperpriestorový prienik v takej blízkosti gravitačného vplyvu Pásu. Ak padol krížnik, už teraz sú všetci pravdepodobne mŕtvi. Poznal svojho veliteľa natoľko, aby sa nemusel obávať, že tu na nich zabudol.

Niekde sa stala chyba.

V tomto kvadrante mali byť nasadení do niekoľkých rýchlych akcií a potom ich mala vystriedať ďalšia stíhacia jednotka zo základne pri Trinite. Od poslednej akcie však prešla už celá večnosť a nikto z Trinity sa neukazoval. Veliteľ tam poslal dve stíhačky, ktorým predtým do energočlánkov dotankoval trochu z energetických rezerv krížnika, aby boli schopné komunikovať so základňovou bránou. Tá im otvorila ďaleko za hranicami Pásu maličký hyperprienik. Mali pri Trinite zistiť, čo sa deje, a prísť podať hlásenie. Vrátila sa však len jedna zo stíhačiek, úplne rozbitá a s ťažko zraneným pilotom, ktorý zomrel skôr, ako stačil niečo objasniť. Veliteľ mal dosť rozumu, aby tam už nikoho ďalšieho neposielal. Nepříjemným faktom ale bolo, že skoro všetko sa minulo: palivo, energia, munícia, vzduch aj endomorfin na udržanie zvýšenej vnímavosti.

Začínal mať zlý pocit, že boli obetovaní pre nejaké vyššie ciele, ktoré nikdy nedokáže pochopiť.

Jeho stíhačka držala pohromade už iba silou vlastnej vôle – chýbal jej pravý dolný motor a ďalšie dva mala poškodené, takže štvrtý bol nebezpečne preťažovaný. Odstrelili mu tiež jedno protónové delo s ústovým urýchľovačom, pulzátor a chladičové výmenníky. A aby toho nebolo dosť, mal poškodený aj radar a integritu plášťa. Niekde mu nenávratne unikol drahocenný vzduch a palubný počítač – PAPO – to nebol schopný opraviť.

Nemalo význam už ani plakať. Recyklátor mlel z posledného, v rezervných zásobníkoch bol kyslík na necelú hodinu a on bol stále prilepený ako mucha na jednom malom kuse skaly, ktorý sa ani nedal nazvať asteroidom. Bola to v celom okolí jediná odtienená lokalita, ktorú bol PAPO schopný nájsť v tejto časti Pásu. Bál sa z tohto krásneho miestečka vystrčiť čo len nos. PAPO síce dokázal zakamuflovať aktívnu vrstvu pláštá tak, že pre všetky okolité radary a skeny teraz vyzeral ako zmrznutá kopa prachu a plynov, ale integrita pláštá, a tým aj aktívnej vrstvy, bola niekde porušená. Prezradiť ho mohlo aj pár molekúl unikajúceho plynu. Preto radšej vypol všetky nedôležité systémy, ktoré by k nemu mohli pritiahnúť pozornosť a učupený na zvráskavenom povrchu sa tváril ako neoddeliteľná súčasť asteroidu, na ktorom bol ukotvený.

Doteraz mu to pomáhalo prežiť.

Celý tento nezmyselný konflikt so Sateliťanmi sa začal kvôli niekoľkým prekliatym artefaktom, ktoré našli bláznivi prospektori práve v tomto nevysvetliteľne rozsiahlom a osamelom páse asteroidov, skrátene prezývanom Pás. Artefakty s najväčšou pravdepodobnosťou nepochádzali od ľudí, a tak mali Sateliťania aj Federáli záujem zistiť, o čo ide. Zostavili spoločný vedecký tím, ktorý ich mal podrobne preskúmať a možno by šlo všetko hladko, keby odniekiaľ nepresiakla informácia, že medzi artefaktmi sú aj zbrane. Obidve strany preto tajne vyslali do Pásu ďalšie tímy, tentoraz špecialistov, ktoré mali pár artefaktov diskkrétne zaistiť. Iróniou osudu bolo, že z Pásu sa už nevrátil nikto, ani vedci, ani špecialisti. Každá zo strán to dávala za vinu tej druhej a konflikt bol na svete.

Nikdy sa to nezmení.

Teraz sú to artefakty, nabudúce možno ložiská rúd, vzácnych plynov alebo, nedajbože, planéta s dýchatelnou atmosférou. V celom Staničnom systéme taká neexistovala a keby sa niekde náhodou nejaká našla, vypukol by armagedon. Bol by to koniec Staničného systému. Obývateľná alebo aspoň terraformovateľná planéta bola snom každého.

Posledné informácie, ktoré výskumníci poslali z hlbín Pásu, hovorili o technológiách a zariadeniach, ktoré si nikto z nich ne-

dokázal predstaviť ani v najodvážnejších snoch. Vedci neboli dokonca schopní ani určiť, aké sú tie veci staré. Možno tam ležali celé veky a možno ich Cudzinci opustili len nedávno, keď zistili, čoho sa môžu od ľudí dočkať. Doteraz nikto presne nezistil, čo sa vlastne vtedy v Páse s vedcami stalo.

Cudzinci.

Tajomní, záhadní a nepoznateľní. Natoľko odlišní, že Tom si to vedel sotva predstaviť. Možno tu ešte stále niekde boli a pozorovali, ako sa ľudia zabíjajú práve kvôli veciam, ktoré tu oni zanechali ako nepotrebný odpad. A možno navždy odišli. Niekedy mal pocit, že vesmír je až príliš zložitý na to, aby mu aspoň trochu porozumel.

Vlastne tu vôbec nemal byť. Veľké banské nešťastie na jednom malom mesiaci kdesi na konci sveta. Len zázrakom prežil. Dali ho dokopy, ale nebolo to zadarmo. Cena za nové implantáty a telovú bio- a nanotechniku sa rovnala doživotnej službe na niektorej z vojenských základní. Nebolo z čoho vyberať. Životnosť stíhacích pilotov bola v priemere päť rokov. Aj to bolo niečo.

Niekedy dokonca premýšľal, prečo sa vlastne narodil. Rodičov nepoznal, takže mu to nemohli povedať. Nepoznal vlastne nikoho, kto by mu to vysvetlil. Od detstva ťažko pracoval v hĺbkových baniach na rôznych zabudnutých mesiacoch a väčších asteroidoch. Potom havária, pri ktorej zahynuli skoro všetci jeho kamaráti, no a nakoniec drsný život na vojenskej základni, kde platili svojské zákony. Kto tam chcel prežiť, musel sa im podriaďiť.

S hrôzou si uvedomil, že znova takmer zaspal. Závažia na viečkach sa zdali byť čoraz ťažšie. Na malom displeji v helme skafandra zúfalo poblikávala kontrolka zásoby endomorfinu v skafandrových zásobníkoch. Z piatich boli štyri prázdne.

Ostávala už len jediná dávka.

Nikdy v sebe nemal viac ako dve dávky za sebou. Teraz však v jeho žilách prúdili už štyri, z toho poslednú si bral len nedávno. Pri pomyslení na to, aký zmätok mu narobia v tele, mu behal po chrbte mráz. Nemohol si však pomôcť a aby nezaspal, potreboval aj tú piatu. Päť dávok bol neoficiálny limit pred ťažkým poškodením mozgu. Nikto to však pre istotu neskúšal, pretože veľa rás to už odpisalo ľudí len so štyrmi alebo tromi dávkami.

Bolo mu veľmi smutno, keď prikázal PAPO-vi, aby mu do žily, cez trvalo nasadenú kanylu, vstriedkol piatu dávku. Pohľad sa mu začal rozostrovať a prepadlo ho neblahé tušenie, že to bola posledná dávka v jeho živote.

Anyss kráčala vysokou letnou trávou, ktorá tu, na náhornej plošine, rástla v hustých trsoch. Po líkach jej stekali veľké teplé slzy, miešali sa s chladnými kvapkami rosy, ktoré sa trblietali na končekoch stebiel a máčali jej nohy. V diaľke nad východným obzorom sa začali nasmelo objavovať prvé ružové pásy. Onedlho ukáže tomuto svetu svoju starú tvár veľká červená hviezda Akron. Vždy ju fascinovala. Keď bola ešte celkom malá, myslela si, že je to veľká lampa, ktorú niekto zabudol zhasnúť, a tak od dlhého svietenia celkom sčervenela. Stále čakala, že sa vypáli a zhasne, ale Akron sa každé ráno spokojne vyhupol na oblohu a zalial túto neobyčajnú planétu ružovým svetlom. Potom, o niečo neskôr, pochopila, že to takto bude po všetky dni jej života. Vtedy však ešte netušila, že tých dní nakoniec nebude až tak veľa.

Vorky, malé chlpaté zvieratká, žijúce v jej dlhých hnedých vlasoch, splašene pobehovali po vrkôčikoch. Netušili, čo sa deje, ale cítili, že ich hostiteľka je veľmi rozrušená. Tieto tvory s veľkosťou tuskového orecha, jemnou červenohnedou srstou a tmavomodrými očami sa nastáhovali do jej vlasov, keď mala necelé štyri obehy. Bol to zatiaľ najšťastnejší deň v jej živote. Len niekoľko dievčat malo to šťastie, že si ich vorky vybrali za hostiteľky a až do konca života sa im starali o vlasy. Zvieratká si svoje dievča vyberali podľa zvláštnych kritérií, ktoré ľudia nechápali.

Celú noc nezažmúrila oči. Jej pokus o otrávenie sa záhadne zlyhal, pretože po určitej chvíli sa prebrala a na dôvažok potom nemohla vôbec zaspáť.

Nejaký čas mala ale nepríjemný pocit, akoby sa vôbec neprebudila, ale len snívala ten najživší a najfarebnejší sen.

Premýšľala o tomto zvláštnom svete a o tom, ako jej zničil život. Pred ôsmimi obelmi zomrel jeden malý chlapec. Zrútil sa zo skalnej

steny, keď sa pokúšal vyšplhať k štrbine, kde hniezdili dravé konry. Zlomil si krčné stavce a vo veľkých bolestiach prežil ešte niekoľko dní, kým naposledy vydýchol. Bol to jeden z jej priateľov a dlho jej bolo za ním smutno.

Vtedy ešte nič nechápala.

Netušila, že to bol práve on, kto mal s ňou o niekoľko obehov prejsť popod Bránu. Bol to práve on, s kým si mala prepojiť svoje vedomie. Smrť na tejto planéte znamenala skoro vždy nekončiace trápenie ešte pre niekoho iného. Jej kamarát zomrel a vôbec netušil, čo tým spôsobí. Od tej osudnej chvíle bol jej život nenávratne stratený. Veľa vecí bolo neistých, ale jedna bola určite každému jasná. Mala len veľmi malú nádej byť ešte niekedy v živote šťastná. Každému, kto dovŕšil najmenej šesť obehov, bol určený životný druh, s ktorým sa od malička priatelil o trochu viac ako s ostatnými. Keď potom mladší z dvojice dovŕšil sedemnášť obehov, pár prešiel popod Bránu poznania, ktorá vzájomne prepojila ich vedomie. Každý potom vo svojom vedomí vnímal aj kúsok vedomia toho druhého.

Bolo to nezvratné. Ak sa raz Brána rozhodla niekoho prepojiť, bolo to do konca života.

Anyss tak veľmi túžila po prepojení, tak veľmi túžila po tom kúsku dokonalosti.

Mnoho vecí bolo príliš tajuplných. Nikto presne nevedel, ako a kedy sa dostali na túto planétu. Pravda bola pochovaná niekde hlboko v minulosti. Neexistovali žiadne záznamy ani spomienky. Rovnako nikto netušil, kto a kedy postavil Bránu poznania. Podľa vývinového stupňa technológie a spôsobu opracovania bránových oblúkov predpokladali, že to neboli ľudia. Navyše v mieste, kde stála Brána, sa stával malý zázrak a kúsok zeme sa tam dotýkal neba. Nevedeli, na akom princípe Brána prepájala vedomie muža a ženy, celkom však zmenila život v ich spoločenstve, ktoré neskôr začali nazývať Osada. Nech sa akokoľvek snažili, počet ľudí v Osade vzrastal len pomaly a aby sa mohol každý s niekým prepojiť, páry sa určovali už v rannej mladosti. Ak však niekto z páru zomrel ešte pred prepojením, ten druhý mal potom smolu, zostal sám.

Neprepojiť sa znamenalo nezakúsiť to opojné šťastie z absolútne dôvernej blízkosti druhého človeka. Pocity po prepojení sa nedali

nijako vyjadriť, dali sa len priamo prežiť. Po tejto súkromnej hranici dokonalosti túžil každý, no ak niekto zomrel už po prepojení, znamenalo to niekedy smrť od žiaľu a clivoty aj pre druhého z dvojice.

Spočiatku si to príliš nepripúšťala. Trápili ju len smutné pohľady jej rodičov a ľútosť niektorých priateľov. Rozhodla sa, že to vydrží, ale v kútiku duše stále dúfala, že sa to zmení. Aj keď to boli sebecké myšlienky, verila, že časom možno zomrie nejaké dievča a ona bude mať konečne voľného chlapca, s ktorým sa bude môcť prepojiť. Nikto však už nezomrel, lebo každý si svoj život strážil tak trochu aj pre toho druhého.

Postupne prišiel čas, keď si začali niektoré jej kamarátky viť vence z horských kvetov. Bol to znak, že sú pripravené a ochotné prepojiť sa so svojimi druhmi.

Ona si taký veniec nikdy nemohla uviť. Nemala naň právo. Časom sa ale prepojili všetky jej kamarátky, zostala sama. Vtedy na ňu doľahlo to smutné poznanie pravdy a beznádejnosť vlastnej existencie. Každý ďalší deň začínal byť horší, ako ten predchádzajúci. Rozhodla sa zomrieť.

Prvý pokus s otrávením nevyšiel, a tak teraz kráčala vysokou letnou trávou a po líkach jej stekali veľké teplé slzy. Bála sa smrti, no aj tak smerovala k priepasti, dostatočne hlbokoj na to, aby pád neprežila. Nerozmýšľala nad tým, či bude ešte niečo potom, keď zomrie. Táto otázka bola pre jej rodný svet trochu nepodstatná. Nenávidela ho za to, čo jej spravil, nenávidela seba za to, že to musí takto riešiť, ale hlavne nenávidela tajomnú Bránu, ktorá sa nevšímavo týčila do výšky ďaleko na obzore a jej vyklenuté oblúky sa v odchádzajúcej noci matne leskli.

Priepasť už nebola ďaleko a vorky cítili jej narastajúci strach. Podvedome vytušili, že sa schyluje k niečomu, čo nemusí skončiť dobre. Šplhali po pletenoch účesu, ktorý jej narýchlo zhotovili, keď ich ráno dosť nešetrne vyrušila z ich jednoduchých snov. Snažili sa niečo zahliadnuť, ale aj keď už bolo takmer ráno, ich malé oči toho veľa v okolitom šere nerozoznali. Keby uvideli, čo ich čaká kúsok vpredu, asi by hneď utiekli a niekde sa schovali. Takto len nerozhodne váhali, či zostať, alebo opustiť teplú domovskú hrivu svojej hostiteľky a prebehnúť sa po jej boku.

Ešte nevedela, ako to urobí s vorkami, ale nechcela, aby zahynuli spolu s ňou. Bolo jej ich ľúto. Celý čas sa jej výborne starali o vlasy, mnoho dievčat jej ich závidelo a v tých najhorších okamihoch to boli jediné spriaznené duše, ktorým mohla vyliat svoje srdce. Každé dievča nemalo vorky také usilovné a niektoré ich nemali vôbec. Niekedy sa o svojich problémoch rozprávala aj s matkou, ale tá ju nie vždy dokázala pochopiť. Matky boli so svojimi deťmi prepojené nepriamo. Cítili len ich existenciu, ale do pocitov neprenikli. Otca to trápilo snáď ešte väčšmi. Občas ho zastihla potichu plakať. Možno tušil, že raz to takto skončí. Snažil sa ju nenápadne strážiť, ale podvedome vedel, že ak sa raz rozhodne odísť, nedokáže ju zastaviť.

V dialke konečne uvidela okraj náhornej plošiny. Za okrajom už nebolo nič, len bezodná hĺbka a tma. Tá hĺbka ju desila a priťahovala zároveň. Keď prišla až celkom k hrane a pozrela sa dole, nechtiac sa otriasla. To bola posledná kvapka do pohára trepezlivosti pre vorky. S piskotom vyskákali z vlasov a schovali sa v neďalekom trse trávy. Konečne mala po starostiach a nemusela sa o ne báť.

Bola tu už len ona a jej svedomie. Nebo na východe úplne sčervenalo. Sľúbila si, že skočí skôr, ako vyjde Akron. Dnes prvý a posledný raz nechcela vidieť jeho krvavý disk. Na západe ešte poblikávalo pár jasnejších hviezd, akoby sa nechceli rozlúčiť s čarom noci. Začala mať pocit, že celá obloha bola jedno veľké oko, ktoré sa na ňu zvedavo pozerá. Ak tam hore možno aj niekto bol a videl jej utrpenie, asi mu to bolo jedno. Nech by spravila čokoľvek, nič by sa nezmenilo. A možno tam nebol vôbec nikto a to zvláštne chvenie pochádzalo z jej vnútra. Stačilo spraviť už len jediný krok, ale strach, ktorý ju ovládal, prerástol do obludných rozmerov a úplne ju znehybnil. Nechcela si pripustiť, že by to nakoniec nedokázala. Vnútorne chvenie sa stalo takmer neznesiteľným a niečo sa v nej zlomilo.

Po tvári ju pohladil jemný ranný vánok, akoby sa s ňou lúčil.
Začala päsťe, zavrela oči a skočila.

Lokálny sken v Tomovej stíhačke zívaj až podozrivou prázdnotou. Naproti tomu na hĺbkovom skene sa občas mihlo pár bodov bez identifikácie. Možno odraz vzdialenej bitky niekde v hornej časti Pásu alebo nejakých aktívnych trosiek či asteroidov s vyšším podielom kovov.

Keď sa Tomovi po žilách rozbehla piata dávka, zdalo sa mu, že jeho mozog ten nápor nezvládne. Chvíľu mal neprijemný pocit déja vu a nevedel, čo je skutočnosť a čo sen, ale potom driemoty znova odplávali na pokojných vlnách endomorfinu. Nejaký čas sa spánku nemusel obávať.

Rozhodol sa risknúť krátke spojenie s velitelským krížnikom.

„PAPO, vysielaj kódovane na velitelskej frekvencii plným výkonom. Ak by nás niekto zamieroval, preruša to,“ inštruoval počítač a pokračoval: „Modrá osmička volá dravca,“ hlas sa mu zachvel. Túto výzvu už opakoval príliš veľa rás na to, aby to počítal.

„Na signál som nezachytil žiadnu odozvu,“ oznámil suchopárne PAPO.

Na lokálnom skene výrazne zablikalo niekoľko bodov. Stále bez identifikácie. Niečo sa začínalo diať.

„Zameranie z pravej strany. Máme zásielku. Smeruje k nám nepravidelná formácia ôsmych skál s priemerom tri až osem metrov. Navrhujem urýchlene opustiť momentálnu pozíciu,“ vychrľil PAPO.

Diabolský katapult, pomyslel si Tom. Schovával sa v najhustejšom úseku Pásu a striehol na podobných zúfalcov, ktorí sa snažili spojiť s krížnikom. Pracoval na princípe rotačného praku a dokázal vrhnúť tucet skál naraz v zložitých formáciách, ktoré donútili pilota uhýbať tak, že nakoniec ho niektorý kameň zasiahol. Ako projektily využíval kúsky zachytených alebo nalámaných skál, ktoré naberali kinetickú energiu rotáciou v niekoľkých vrstvách okolo pseudogravitáčného jadra, vytváraného silným generátorom. Musel byť stabilizovaný sústavou aspoň troch mohutných, navzájom spriahnutých gyroskopov a ukotvený protispätnými vrhačmi. To mu dovoľovalo používať vrhacie rýchlosti na hranici súdržnosti materiálu kameňov. Všetko to prepočítaval počítač aspoň trikrát výkonnejši ako PAPO.

Tom začínal mať z týchto nových satelitánských zbraní strach.

„PAPO, hľadaj nejaké ďalšie odtienené miesto,“ nariadil Tom a zapol spätný chod motorov s plným zrýchlením. Stíhačka sa odlepila od asteroidu a vyletela v ústrety letiacim kúskom skál.

„Z vnútornej strany Pásu som zachytil signál,“ ohlásil znova PAPO. „Na analýzu je príliš skreslený, musíme sa dostať bližšie.“

Tom sa elegantne vyhol prvým dvom formáciám, ale pri tretej začali menšie problémy. PAPO sa snažil chýbajúci motor kompenzovať úspornejšími úhybnými manévrami, a tak jeden veľký nesympatický kameň tesne olízal kabínu. Pri priamom zásahu by sklo kabíny určite puklo. Kinetická energia týchto kamienkov sa nedala s nejakým laserom ani porovnávať. Potreboval sa čo najskôr dostať z tejto začarovanej oblasti, ktorú mal pod kontrolou katapult. Vypustil niekoľko návnad na oklamanie zameriavača katapultu, pozmenil kamufláž aktívnej vrstvy a pre istotu nechal za sebou aj maketovú sondu, ktorá sa po všetkých stránkach tvárila ako jeho vlastná stíhačka. Dúfal, že katapult dostatočne zmätie.

Zamieril hlbšie do Pásu.

„PAPO, analyzuj ten signál,“ prikázal. Neodvažoval sa ani dúfať, že by to bol krížnik.

„Je to jeden z našich stíhačov. Odstránil som skreslenie, chceš si to vypočúť?“

„Už to tu malo byť.“

V slúchadlách nepríjemne zapraskalo a z diaľky k nemu doľahol zúfalý, zachrípnutý hlas, ktorý okamžite spoznal.

„Pomôžte mi! Je niekto na príjme? Počuje ma vôbec niekto? Zachráňte ma! Tak ohláste sa predsa! Potrebujem okamžitú pomoc! Dlhو už nevydržím, došiel mi vzduch! Dusím sa tu! Pomôžte mi niekto, doparoma!“

Bol to Ryon, modrá sedmička. Jeho kolega z letky.

„PAPO, zameraj ho. Ako to vyzerá v okolí?“ Tom začínal byť netrpezlivý.

„Jeho stíhačka je zavesená uprostred veľkého prázdneho priestoru v dolnej rovine tejto časti Pásu. Všade je pokoj, ale je to podozrivé. Jeho volanie musí byť počuť široko-ďaleko.“

„Ako sme na tom s katapultom?“

„Necítim žiadne zameriavanie, asi sme sa mu stratili. Radar je príliš poškodený, nedokážem presne sledovať jeho presuny.“

„Akú má šancu zamerať ma, ak sa spojím s Ryonom?“

„Veľkú. Táto časť Pásu nie je prakticky nijako odtienená.“

Bola to dilema, ale na druhej strane záležalo na každej sekunde.

„Skús ma s ním spojiť, ale vysielaj úzkym rozptylom a malým výkonom.“

„Malý výkon k nemu nedosiahne. Je za bariérou väčších kusov kameňov s vysokým podielom kovov. Musíme sa dostať ešte bližšie.“

Tom sa nevedel rozhodnúť. Stena menších asteroidov, za ktorou bol skrytý, mu poskytovala aspoň malú ochranu. Za ňou bol obrovský kus prázdneho priestoru. Ak by ho tam zastihol nejaký katapult, bol by to jeho koniec. Nevedel, koľko katapultov je v Páse, ale nechcel riskovať.

„Dobre,“ rozhodol sa nakoniec, „vysielaj plným výkonom. Ak by sa niečo dialo, hneď ma informuj.“

V slúchadlách znova zapraskalo a ozval sa o poznanie zachrípnutejší hlas. „Počuje ma niekto...“

„Ryon, tu je Tom. Čo sa deje?“

„Tom, kde si?! Potrebujem kyslík! Rýchlo!“

„Čo sa ti stalo?“

„Dostal ma nejaký veľký kaliber, asi trojfázový laser. V strednej časti Pásu. Tom, už skoro nemôžem dýchať! Mám tu vzduch na pár minút! Rob niečo! Nechcem tu zakrkať!“

„Si zranený?“

„Nie je to nič oproti tomu, že sa tu za chvíľu zadusím.“

„Ako si sa sem dostal, veď si celkom na okraji Pásu!“ nechápal Tom.

„Neviem, bol som trochu mimo...“ V Ryonovom hlase zaznievalo zúfalstvo.

„Čože?“ Tom nechcel veriť vlastným ušiam.

„Keď ma dostal ten Satelitán, myslel som, že je po mne, ale bol som len pekne dlho v bezvedomí. Prebral som sa práve tu. Musel som doletieť zotrvačnosťou po zásahu. Všetko je mŕtve, počítač, motory aj recyklátor. Funguje len núdzový vysieláč. Neviem, čo mám robiť!“

„Zotrvačnosťou si tu predsa nemohol doletieť zo strednej časti Pásu!“

„Neviem, dočerta, na čo narážaš?“

„Ryon, mám taký zlý pocit, že z teba urobili návnadu.“

„Nehovor nezmysly! Potrebujem rýchlo kyslík! Alebo ma tu chceš nechať zgegnúť? Rob už predsa niečo! Kde sa schovávaš?!“

„Sám nemám kyslík na viac ako hodinu, ale trochu ti z neho prečerpám do malého zásobníka. Nebude toho veľa, získaš tým nanajvýš pár minút. To vieš, aj ja si chcem ešte trochu požiť. Zásobník ti prinesie môj opravársky robot. Ak je to pasca, robot si to odnesie, ale ty máš potom smolu. Ďalší kyslík už nebude. Je to jasné?“

„Rozumiem. Vďaka aj za to málo. Ponáhľaj sa!“

„Upokoj sa. Nerozprávaj a šetri si vzduch. Ak sa robot k tebe dostane, prečerpá ti kyslík priamo do kabíny cez núdzový ventil. Budeš mať pár minút k dobru. Môj robot potom aktivuje tvojho a spolu sa pokúsia na stíhačke opraviť, čo sa bude dať. Ja budem zatiaľ hľadať veliteľský krížnik, tam je kyslíka dosť. Ak ho do pol hodiny nenájdem, vrátim sa naspäť. Čo bude potom, neviem.“

„Vďaka, Tom.“

„Vypni si núdzový vysielateľ, aby nás nikto nezameral. Odteraz ho použi, len ak nebudeš mať inú možnosť. Rozumieš?“

„Rozumiem. Vypínam vysielateľ,“ zachrčal naposledy Ryon.

Ticho, ktoré zrazu v kabíne zavládlo, prerušil neosobne PAPO:

„Opravársky robot so zásobníkom je pripravený.“

„Ako vyzerá okolie?“

„Všade ticho, nikde žiadny pohyb. Nič sa nedialo ani počas vášho rozhovoru.“

„Mohla by to byť pasca?“ položil si ticho rečnícku otázku Tom, ale PAPO na ňu zareagoval:

„Ak je to pasca, čoskoro sa to dozvieme.“

„Z toho nie som múdrejší. Nič iné nám teda neostáva. Pošli toho robota k Ryonovi.“

Od Tomovej stíhačky sa odpútala malá lesklá guľka, obešaná množstvom ramien, korekčných motorčekov a manipulátorov. V jednom z nich držala lesklý valec plný životodarného plynu.

Tom sledoval pohyb robota očami jeho vlastných sensorov. Robot mal autonómny rozhodovací systém, ktorý bol podriadený PAPO-vým príkazom. V kritických situáciách, keď záležalo na rýchlosti a prenos informácií medzi základňou spomaľoval jeho reakcie, mohol konať úplne nezávisle.

Robot sa na chvíľu zastavil pri okraji prázdneho priestoru a preskúmal okolie. Potom sa vydal k Ryonovej stíhačke, ktorá vyzerala uprostred tej prázdnoty ako zlý vtíp.

Zatiaľ bol všade pokoj.

Tom podvedome očakával, že len čo sa robot objaví v nechránenom priestore, odstrelí ho nejaký dobre zamaskovaný Satelitán. Tí ľudia boli šialenci a dalo sa od nich očakávať hocičo. Nič sa však nestalo a robot pokračoval ďalej k vraku stíhačky. Začínalo to vyzeráť celkom nádejne. Tom uvidel cez robotove senzory Ryona, ako sa tlačí ku sklu kabíny a sleduje približujúcu sa pomoc. Mal krvou podliate oči a sklo v helme jeho skafandra bolo úplne zarosené.

Tesne pri stíhačke sa robot zastavil a znova preskúmal okolie. Stále sa nič nedialo. Robot rozkýval manipulátory a snažil sa zachytiť výstupkov na plášti, aby mohol cez núdzové ventily vpustiť do kabíny kyslík zo zásobníka.

A vtom sa to stalo.

V momente, keď sa jeden z manipulátorov dotkol plášťa stíhačky, všetko explodovalo. Robot aj stíhačka sa zmenili na obrovskú žiariacu guľu, ktorá sa rýchlo zväčšovala. Tesne predtým, ako čelná vlna explózie narazila na Tomovu stíhačku, stačil si ešte uvedomiť, že spolu s Ryonom tam na neho čakala aj širokopásmová nástražná mína. Satelitánia boli nebezpeční blázni. Stratil Ryona aj opravárskeho robota.

Nárazová vlna strhla menšie asteroidy a z väčších poolamovala všetky výčnelky. Stíhačka sa zmietala v prúde kameňov a trosiek, ktorý ju unášal k hustejšej časti Pásu. Keď sa Tom ako-tak spamätal z počiatočného šoku, snažil sa dostať divokú rotáciu stíhačky pod kontrolu. S jedným chýbajúcim a dvoma poškodenými motorami to ale bolo skoro nemožné. Okolie sa zlialo do jednofarebnej masy. Všetky kontrolky na riadiacom paneli niekoľko ráz podozriavo zablikali, ale nakoniec ostali svietiť.

Tom skoro nedýchal. Začínalo mu dochádzať, že toto je tá beznádejná situácia, do ktorej sa nechcel nikdy dostať. Bezpečnostné pásy sa mu cez skafander nepríjemne zarezávali do tela. PAPO-vo hrdinské úsilie o zmiernenie rotácie spôsobilo odtrhnutie ochranných krytov z dvoch motorov.

Stíhačka sa prehnala tesne okolo obrovského neforemného asteroidu a Tom si už chcel vydýchnuť, keď vzápätí jeden z motorov mierne škrtol o nenápadný skalný výstupok a zmenil tým moment rotácie. Stíhačku to odhodilo do nehomogénnej skalnej triešte. Jeden z kameňov narazil na sklo kabíny a zanechal po sebe pavučinu prasklín. Ďalší, o niečo väčší, narazil do držiaka motora a odtrhol ho aj s kusom podporného nosníka. Vzduch z kabíny dávno unikol a Toma držala pri živote už iba núdzová záloha skafandra.

Do toho všetkého mu v slúchadlách zaznela šokujúca správa z veliteľského krížnika:

„Všeobecná výzva. Tu je dravec. Sťahujeme sa späť na domovskú základňu. Za minútu bude na sekundárnej periférii Pásu otvorený hyperpriemik. Doba otvorenia bude tridsať sekúnd, dovtedy ho udržia generátory na základňovej bráne tak blízko Pásu. Kto to nestihne, ostáva tu. Neskôr sa po neho možno vrátíme. Dúfam, že to stihnete všetci. Opakujem. Všeobecná výzva. Tu je dravec...“

Tomovi sa zatmelo pred očami. Z toho potvorského Pásu sa musel dostať za každú cenu. Záchrana bola na dosah. Zmobilizoval posledné zvyšky síl:

„PAPO, ako sme na tom?!“

„Ostali nám dva motory, z toho jeden takmer nefunkčný a druhý...“ PAPO sa zrazu odmlčal, aby vzápätí vychrlil: „Nieкто nás odzadu zameriava. Vyzerá to na katapult.“

Nedaleko, v tmavej hĺbke za okrajom Pásu, sa rozsvietil malý, ale oslepujúco jasný bod, ktorý sa vzápätí rozšíril do kužeľa prechodovej zóny. HP priemik bol otvorený. Tridsať sekúnd.

Tom sa pokúšal vymotať stíhačku zo zhluku drobných skalných úlomkov, v ktorých uviazla. Okraj prechodovej zóny bol magicky blízko a pôsobil ako droga.

Spoza horizontu sa zrazu vynorila rýchlo letiaca formácia troch kameňov. Tom si ich nestačil všimnúť, ale v poslednej chví-

li ich zaregistroval PAPO a natočil stíhačku tak, aby zachránil Toma. Jeden z kameňov neškodne sklízol po boku pláštá, ale ďalšie dva, ktoré pôvodne mierili na kabínu, zasiahli jeden z motorov, a ten sa rozpadol na množstvo kúskov. Našťastie, bol to práve ten nefunkčný.

„PAPO, spoj ma s krížnikom!“ zakričal Tom. V slúchadlách zapraskalo.

„Tu je modrá osmička, volám dravca! Potrebujem pomoc! Mám tu neďaleko katapult a nemôžem sa dostať k prechodovej zóne!“ Hlas mu pretekal zúfalstvom.

„Tu je dravec. Rozumiem. Práve sme ho zamerali a posielame mu pozdrav. Snaž sa dostať do prechodovej zóny, zaviera sa za dvadsať sekúnd. Veľa šťastia modrá osmička,“ dokončil jedným dy-
chom operátor z krížnika.

Hrubý zväzok dynamicky urýchlených častíc preletel naprieč celou šírkou Pásu a dostihol dokonale zamaskovaný katapult práve v okamihu, keď sa chystal Toma doraziť ďalšou dávkou kame-
nia. Častice rozkrojili extrémne pevný pancier, akoby bol z papie-
ra a usmrtili Satelitana, ktorý sedel v riadiacej kabíne. Prenikli aj k mohutným energetickým zásobníkom, ktoré udržiavali v činnosti jadro gravitačného generátora a tam sa spojili s podobnými častica-
mi, obiehajúcimi po viazaných dráhach zásobníka. Priestor, najprv v zásobníkoch a potom aj v okolí trosiek katapultu, sa začal rútiť do seba. Tam kde bol predtým katapult, teraz zívala bezodná gravitač-
ná priepasť, ktorá do seba vsávala všetko, čoho sa dotkli chápadlá jej mohutného gravitačného poľa.

Kým si Tom stačil uvedomiť, čo sa vlastne deje, bolo neskoro. Jediný použiteľný motor, ktorý na stíhačke ostal, nedokázal tejto malej čiernej diere vzdorovať.

Pochopil, že všetko je stratené. Z tohto gravitačného pekla sa nedokáže nikdy dostať. Kto mohol tušiť, čo všetko už Satelitania v tých svojich nových zbraniach používajú? Čierna diera do seba pohltila veľkú časť okraja Pásu, stovky menších aj väčších asteroi-
dov. Neďaleko Tomovej stíhačky sa vplyvom slapových síl z malej čiernej diery rozpadla kompaktná masa zmrznutých skál a odkryla sústavu tenkých sústredených prstencov. Mali bledomodrý lesklý

odtieň a aj keď neboli medzi sebou spojené, udržiavali si od seba konštantné vzdialenosti.

Artefakt Cudzincov, blysko Tomovi hlavou. Kvôli tomuto všetko začalo. Kvôli tomuto tu umierame.

Zvláštnosťou ale bolo, že aj keď čierna diera strhávala do seba všetku hmotu z okolia prstencov, prstence samotné ostávali nehybné. Museli byť v priestore ukotvené nejakým zvláštnym spôsobom.

Intenzita gravitačného poľa narastala. Tom v bezmocnom zúfalstve vysunul dlhé rameno dokového manipulátora s chápadlom a v poslednej chvíli sa zachytil najväčšieho prstenca. Gravitačné pole bolo už také silné, že začalo deformovať aj okraj prechodovej zóny. Rameno manipulátora bolo príliš tenké a vplyvom extrémnej záťaže sa začalo ohýbať. Čeluste chápadla, zachyteného o prstenec, sa začali pomaly rozovierať.

Takto nejako vyzerá koniec, pomyslel si so všetkým zmiereným Tom. Ten čertovský katapult ho nakoniec predsa len dostal.

Potom sa v zlomku sekundy stalo niekoľko vecí naraz.

Gravitáciou zdeformovaný okraj prechodovej zóny sa dotkol najväčšieho prstenca, zvyšné prstence sa vzájomne pootočili, zažiarili bledým oranžovožltým svetlom a všetko zaliala oslepujúca žiara, vychádzajúca zo stredu artefaktu. Okamžite sa zapli filtre na skle kabíny a v helme skafandra, ale neboli dostatočne rýchle a časť jasu, ktorá prenikla Tomovi do očí, ho úplne oslepila. Bolesť, ktorá mu z očí vystrelila do hlavy, bola nesmierna.

Stačil si ešte pomyslieť, že je to trochu nespravodlivé, zomrieť takto oslepený a potom, v jedinom krátkom okamihu, sa všetko zastavilo, všetko stíchlo.

Tok jeho myšlienok zamrzol.

Keď sa prehupla ponad hranu plošiny, vorky, ukryté v hustých trsoch trávy, srdcervúco zapišťali. Ich hostiteľka urobila niečo, čo svojimi malými hlavičkami nedokázali pochopiť. Celý ich svet bol posplietaný z lásky a nežnosti. Teraz však vycítili čosi úplne odlišné. Bolesť a smútok.

Jej pád pozdĺž steny priepasti sa nezadržateľne zrýchľoval. Cítila to v čoraz prudšie sa trepotajúcich vlasoch a v zosilňujúcich sa náporoch vzduchu do tváre. Nakoniec to nevydržala a trochu pootvorila viečka. To, čo uvidela, jej takmer zastavilo srdce. Mihali sa okolo nej výbežky skalnej steny a z ranného šera proti nej letelo dno priepasti.

Pochopila, že teraz je to už neodvratné.

Vysoko v stratosfére sa po nepravideľnej obežnej dráhe pohyboval starý teleport. Bol už síce poriadne nahlodaný zubom času, ale ešte stále dokázal zachytiť a zmaterializovať teleimpulz, ktorý prišiel z nejakého vzdialeného teleportu. Vykonal bleskovú diagnostiku svojej funkčnosti a aktivoval záložné systémy. Prijatú energiu presmeroval hlboko pod seba do atmosféry, a tak sa na jednom mieste vysoko v oblakoch zavlnil vzduch, ozvalo sa ohlušujúce dunenie, priestor sa prepadol a všetko dookola sa utopilo v intenzívnom bielom svetle, jasnejšom ako svetlo Akrona.

Uprostred toho bieleho pekla sa zhmotnilo torzo Tomovej stíhačky. Vákuum, ktoré tu spolu so stíhačkou preniesol teleport z vonkajšieho vesmíru, spôsobilo v tejto časti atmosféry pohromu. Do gigantickej bubliny prázdneho priestoru sa začali zo všetkých strán valiť kvantá vzduchu.

Anyss mala pocit, akoby sa otvorilo nebo. Hlboký dunivý zvuk prehlušil aj fičanie prúdiaceho vzduchu okolo uší a z rannej oblohy na ňu zažiarila nová, oslňujúco biela hviezda, mnohokrát väčšia ako Akron.

Bolo to neskutočné.

Nestačila si však presne uvedomiť, čo sa deje, pretože dno priepasti bolo už celkom blízko. Rýchlo zavrela oči a celým svojím vnútrom sa pripravila na náraz, ktorý ukončí jej smutný príbeh. Tesne predtým, než by sa telo roztrieštilo na ostrých skalách dna priepasti, ho však zachytil mohutný stĺpec vzduchu, ktorý sa predieral zo spodku priepasti ku atmosférickej anomálii vysoko na oblohe.

Nechápala, čo sa deje. Jej telo sa zmietalo v prudkých vzdušných víroch a letelo teraz pre zmenu nahor. Silný nápor vetra jej vyrážil dych a začala sa dusiť. Stratila orientáciu, nevedela, kde je hore a kde dole, nevedela, čo sa robí. Všade naokolo burácal chladný ranný vzduch a krajina bola ožiarená prízračným svetlom z neba.

V jednom krátkom okamihu zahliadla hranu, odkiaľ ešte pred chvíľou skočila. Stĺpec vzduchu ju vyniesol späť na náhornú plošinu a unášal ju stále vyššie. V určitej výške nad plošinou sa ale zrazil s podobným stĺpcom, ktorý stúpал z príslušného kaňonu a ich účinky sa navzájom oslabili. Telo stúpajúce k oblohe začalo znova padať, tentoraz však už nie do priepasti, ale na náhornú plošinu. Keď sa konečne ako-tak zorientovala, uvidela pod sebou skupiny vysokých, hustých trsov vysušenej trávy. Snažila sa zmierniť dopad a inštinktívne sa stočila do kľbka, ale náraz tela o zem z takej výšky bol príliš tvrdý a ona stratila vedomie.

Vorky sledovali celé toto neskutočné divadlo z bezpečného úkrytu vo svojom trse. Vôbec nič nechápali a od strachu stále pišťali. Keď potom ešte na dôvažok neďaleko nich dopadlo telo ich hostiteľky, chceli sa v panike rozutekať na všetky strany. Nakoniec však predsa len zvíťazil pevne zakorenený inštinkt a oni sa k nej rozbehli a rýchlo naskákali do rozstrapatených vlasov. Domov bol predsa len domov.

PAPO sa snažil v tejto chaotickej situácii zorientovať. Tom bol v bezvedomí a nedokázal ho prebudiť. Ešte pred chvíľou sa nachádzali v hlbokom vesmíre, potom sa ale všetko zastavilo, dokonca aj pohyb elektrónov v jeho čípoch. Nevedel, ako a prečo sa to stalo, ani ako dlho to trvalo. Predpokladal, že s tým majú niečo spoločné tie bledomodré prstence, ktoré našli v Páse.

Zrazu sa objavili tu a všetko sa znova rozbehlo. Ani pomocou svojej rozsiahlej databázy nedokázal určiť, kde sa nachádza. Nijaká podobná planéta, dokonca s atmosférou, a ani hviezda, okolo ktorej planéta obieha, v Staničnom systéme neexistovala. Súhvezdia a hviezdne konfigurácie, ktoré si stačil všimnúť na rozjasňujúcej sa oblohe, boli preňho úplne neznáme.

Bolo to na neho trochu priveľa.

Najväčší problém predstavovala stíhačka. Bola stavaná len pre pohyb vo voľnom kozmickom priestore a v hustej atmosfére sa správala ako ryba na suchu. Žiadne krídla, vztlakové plochy ani

smerové klapky, len hrubé nosníky, ťažké zbrane a mohutné motory, z ktorých ostal už len jeden. Takéto monštrum nemohlo v hustom vzduchu nikdy lietať. Vrak stíhačky nemohúcne padal k povrchu planéty a PAPO sa snažil nájsť nejaké riešenie, ktoré by zachránilo Toma.

Mal na to už len pár sekúnd.

Nakoniec jediné, čo prichádzalo do úvahy, bolo odstrelenie kabíny, aby vektor jej zrýchlenia pôsobil proti príťažlivosti planéty a zmiernil tak jej pád. Pomocou posledného motora natočil stíhačku kabínou hore, počkal na najvhodnejší okamih a tesne predtým, ako sa jeden z nosníkov dotkol zeme, odpálil explozívne nálože po jej obvode.

Pád kabíny sa podstatne zmiernil. Motorová časť stíhačky dopadla do vyschnutého jazera a vybuchla. Kabínu, ktorá letela za ňou, výbuch motorov ešte viac pribrzdil a odhodil do neďalekého močiara. Puknuté sklo na kabíne nevydržalo preťaženie a rozprsklo sa na tisíc malých črepín. Bezvládne Tomovo telo sa v skafandri divoko zmietalo v pilotnom kresle, kým nepovolil jeden bezpečnostný pás. Telo sa zotrvačnosťou vymrštilo, narazilo na riadiaci panel a sklo v helme sa rozbito. Toma to zachránilo pred zadusením, pretože núdzová záloha skafandra sa dávno vyčerpala.

Nakoniec sa všetko upokojilo a bolo počuť iba vydesené krákavé zvuky z močiara a bublanie riedkeho bahna, vtekajúceho do rozbitej kabíny.

Na Letnej planéte sa začínalo ďalšie nové ráno.

Precital veľmi pomaly. Zdalo sa mu, že sa márne pokúša zozbierať kúsky svojho vedomia, roztratené po obrovskej prázdnej púšti jeho vnútorného sveta. Stále sa mu tam plietol akýsi nepríjemný pocit a ako sa postupne prenášal viac a viac do prítomnosti, začínal si uvedomovať, že je to bolesť. Bola v každom kúsku jeho tela, taká intenzívna, že mu miestami nedovoľovala ani dýchať. Chcel kričať, no nemal na to silu.

Otvoril oči, ale nič nevidel.

Všade bola tma, ktorá ho začínala desiť. Prstami sa chcel dotknúť očí, ale jeho ruku niekto zadržal a nad ním zaznel mladý ženský hlas:

„Lež pokojne, si v bezpečí.“

Slovám ledva porozumel. Slabiky mali netypický prízvuk a konce slov boli useknuté. Nechápal to.

„Kde som?“ zaškrípala jeho hlas, ktorý vôbec nespoznával.

Dievčina sa na chvíľu zarazila, akoby ju tiež prekvapil spôsob jeho reči, ale potom pokračovala:

„Tu si v bezpečí, nemusíš sa ničoho obávať,“ upokojovala ho neznáma.

„Som na Nemocničnej stanici?“

Po krátkom zaváhaní prisvedčila: „Áno, si na Nemocničnej stanici.“

„Ako som sa sem dostal? Kto ma zachránil?“

„Našli sme ťa.“

„Našli? Kto?!“

„Nuž, my. Potreboval si pomoc.“

Bol z nej zúfalý.

„Čo je s ostatnými? Zachránili sa? Kde je veliteľ?“ spýtal sa nedočkavo.

„Sú tu všetci, buď pokojný,“ ubezpečila ho znova po krátkom zaváhaní.

Nezdalo sa mu to.

„Musím hovoriť s veliteľom. Je to dôležité. V Páse som našiel artefakt!“ naliehal.

„Veliteľ teraz odpočíva, budeš s ním hovoriť neskôr.“

„Ale ten artefakt...“

„Tak dost,“ prerušila ho, „všetko je zariadené. Teraz len pokojne lež a oddychuj.“

„Čo sa stalo s mojimi očami?“ opýtal sa so zlou predtuchou.

„Máš ich len obviazané.“

„Budem vidieť?“ Vo svojom hlase cítil napätie.

„Áno, ale nesmieš sa dotýkať obväzu,“ vystríhala ho.

„Prečo hovoríš tak zvláštne?“

„Myslím si, že hovorím normálne. Ako všetci ostatní.“

„Takže potom asi zvláštne hovorím ja,“ skonštatoval sarkasticky.

„Tiež mám ten pocit. Ledva ti rozumiem,“ uzemnila ho jej šokujúca odpoveď.

„Kto vlastne si? Ošetrovateľka alebo pomocný personál?“

„Starám sa o teba. Ak by si niečo potreboval, budem nablízku.“

„To nebola odpoveď na moju otázku. Nepoznám žiadnu nemocničnú stanicu, kde by bola takáto starostlivosť.“

„Tak potom je toto nejaká iná stanica,“ odvetila s jemným nádychom smiechu v hlase.

Toma v okamihu obliat studený pot. S priškrteným hlasom sa opýtal:

„Si Satelitanka? Som v zajatí na Satelite?“

„Satelitanka? Nie!“ Tentoraz sa neskrývane smiala. „Nie si zajatý. Povedzme, že si na... relaxačno-liečebnom pobyte.“

Bol z toho úplne dopletený, ale z intonácie jej hlasu vedel, že hovorí pravdu. Srdce mu začalo biť pokojnejšie.

Načiahol sa za hlasom a natrafil na jej ruku. Bola prekvapivo malá, jemná a príjemne tvarovaná. Fascinovala ho. Zosobňovala pre neho jej hlas a všetko, čo sa doteraz o nej dozvedel. Opatrne skúmal štíhle prsty, dlhé nechty a zamatovú pokožku. Vychutnával si každý dotyk. Na jeho prekvapenie to neznámej nebolo nepríjemné a neodtiahla sa.

„Komu teda patrí ten príjemný hlas a táto starostlivá ruka?“ Začínal byť zvedavý.

„Niekomu, komu na tebe záleží.“

V duchu sa už aj on usmieval a prijal hru.

„A ako sa volá tá, ktorej jej na mne záleží?“ opýtal sa ticho.

„Anyss.“

„Anyss,“ zopakoval si pomaly pre seba. Zvuk toho mena v ňom vyvolal nedefinovateľný pocit déja vu.

„Také meno som ešte nikdy nepočul,“ zadivil sa.

„Mne sa celkom páči,“ dodala rozpačito.

„Aj mne,“ rýchlo dosvedčil a vedel, že je to pravda.

„A ako sa volá ten, čo sa mu páči moje meno?“

„Tom.“

„Tom,“ povedala si pre seba a veselo dodala: „Také meno som tiež nikdy nepočula, ale páči sa mi.“

Zvedavosť ho umárala.

„Kedy si môžem dať dole obvazy, aby som ťa vidiel?“

„Ak sa to bude dobre hojiť, možno už za dva, tri dni.“

„To je dlhý čas,“ skonštatoval sklamaný.

„Môžeš si zatiaľ predstavovať, ako vyzerám, ale nepopúšťaj uzdu fantázii. Som úplne obyčajná...“

Na chvíľu zavládlo ticho. Nakoniec ho prerušil Tom. Hlas sa mu chvel.

„Anyss, nikomu na mne nikdy nezáležalo.“

„No vyzerá to tak, že odteraz sa to zmení,“ povedala zastretým hlasom a jej jemné prsty ho pohladili po nose a brade. Ten dotyk ho elektrizoval. Zároveň si uvedomil, že má už poriadné strnisko.

„Ako dlho som bol v bezvedomí?“

„Celú večnosť. Už som myslela, že sa nikdy neprebudíš.“

„Bola si celý ten čas pri mne?“ opýtal sa neveriacky.

Anyss dlho nič nevravela a potom ho namiesto odpovede zľahka pobožkala na čelo.

„Už žiadne otázky. Teraz sa poriadne vyspíš,“ prikázala rázne a miernejšie dodala, „aby sa ti rýchlo uzdravili oči.“

Znova vyhľadal jej ruku a jemne ju stisol. Stisk mu opätovala. V tom stisku bolo všetko, túžba, nádej, príslub... Takmer mu to vyrazilo dych. Do spánku sa prepadal s pocitom, že to nemôže byť pravda, že všetko sa mu len sníva. Bolo to príliš neskutočné, aby to bola pravda. A príliš krásne.

Keď sa po čase znova prebudil, bol sám. Stále mal v živej pamäti ten zvláštny rozhovor, hrejivý hlas a dotyk jemnej ruky. S panikou si začal uvedomovať, že nedokáže rozoznať, či to bola skutočnosť. Jeho mozog sa vznášal na vlnách upokojujúcich liekov. Bolesť, ktorú ešte stále cítil, sa nedala s tou predošlou vôbec porovnávať. Oveľa viac mu vadil obväz na očiach. Netušil, či už uplynul potrebný čas na vyliečenie, no na skúšku niekoľko ráz zažmurkal. Zdali sa byť v poriadku. Započúval sa do zvukov, ktoré k nemu prenikali z okolia. Chýbala tu tichá hlboká vibrácia, typická pre každú stanicu, ktorá

si udržovala pseudogravitáciu rotáciou obytných častí. Namiesto toho začul úplne nepochopiteľný zvuk.

Z diaľky prenikal do ticha miestnosti detský smiech. Nepočul ho už veľmi dlho a kedy naposledy videl nejaké dieťa, si už nepamätal vôbec. Ako v neskutočnom sne sa posadil, opatrne si z očí odmotal obvaz a váhavo otvoril oči.

To, čo uvidel, mu spôsobilo šok.

Neležal v žiadnej nemocničnej izbe plnej prístrojov, ale v akej-si jednoduchej miestnosti plnej kvetov a farebných obrázkov na stenách. Za malými oknami uvidel krajinu, ktorú by si nedokázal predstaviť ani v najlepšej fantázii. Rozľahlé trávnaté pláne, mierne pahorky a skupiny pestrofarebných stromov. Všetko to bolo ožiarené úžasným načervenaným svetlom.

Bolo mu jasné, že to nie je žiadna fikcia, premietaná niekde za oknami pre jeho oklamanie. Ako v mrákotách prišiel až k obloku a otvoril ho. Ovanul ho svieži vzduch, presýtený neznámymi, ale príjemnými vôňami. Okno nebolo vysoko, a tak ho preliezol a skočil do chladnej mäkkej trávy. Všade dookola, až po obzor, to vyzeralo ako krajina z rozprávky.

Neďaleko šantila skupina detí, ktoré sa hrali nejakú hru. Fascinovane prišiel k nim. Jedno z detí sa naňho usmialo a podalo mu niekoľko farebných kamienkov. Z toho jediného úsmevu pochopil, že sa dostal niekde, kde končia všetky predstavy.

Bočným pohľadom zaregistroval zvláštnu stavbu. Ďaleko na obzore sa čneli do výšky nejaké stenčujúce sa, mierne zalomené, polparabolické oblúky. Vyzeralo to ako nejaká brána. Keď si uvedomil monumentálnosť tej stavby, v úžase padol na kolena.

Toto všetko nemohla byť pravda. Muselo sa mu to snívať.

„Vítam ťa u nás,“ prehovoril hlboký hlas za ním.

Obzrel sa a uvidel priateľskú tvár staršieho muža. Mal husté čierne vlasy, kde-tu pretkané šedinami, úprimné oči a trochu primalý nos. Naopak, široké ústa a ostro rezané líčne kosti vytvárali dojem neurčitého úsmevu.

„Čo je toto za svet?“ spýtal sa stále ešte užasnutý Tom.

„Predstihne tvoje predstavy. Voláme ho Letná planéta,“ odpovedal muž s úsmevom.

„Takýto svet nikde v Staničnom systéme neexistuje. Dokonca ani planéta s dýchateľnou atmosférou,“ odporoval márne Tom.

„Ja zase nič neviem o Staničnom systéme. Takže sme na tom rovnako.“

„Staničný systém pozná predsa každý.“

„Chlapče, ver mi, tu ho určite nepozná nikto,“ oponoval pokojne muž.

„Ako som sa sem dostal?“ preberal sa pomaly Tom zo šoku.

„Ak mám byť úprimný, spadol si z neba. Priznám sa, že mi to tiež vrta v hlave. Narobil si nám pritom poriadnu škodu na úrode, zničil pár obydlií, ale nikoho pritom našťastie nezranil.“

„To ma mrzí, ja... som...“

„No zachránil si aj jeden život, to sa cení.“

„Zachránil život? Ako? Komu?“

„Mojej dcére Anyss. Tým vzdušným vírom, ktorý sprevádzal tvoj pád z neba.“

„Tej Anyss, ktorá sa o mňa starala? Takže to nebol sen?!“ vykrikol.

„Môžeš si byť istý, že sa ti to nezdalo. Prebdela pri tebe niekoľko dní a nocí. Teraz je unavená a odpočíva.“

„Kedy ju uvidím?“ bol nedočkavo zvedavý.

„Príde za tebou sama, keď sa na to bude cítiť.“

„Ako ste sa sem vlastne všetci dostali? Odkiaľ pochádzate?“

„Bolo to dávno, nikto presne nevie, odkiaľ sme sa tu vzali. Sme tu už mnoho generácií.“

„Nepokúšali ste sa odtiaľto dostať?“ nechcel veriť Tom.

„Nechceme odtiaľto nikdy odísť. Ani my, ani naše deti.“

„Nechápem...“

„Kvôli jedinej veci,“ odmlčal sa, ukázal rukou k obzoru a dodal, „pretože je tu Brána poznania.“

„Prečo je pre vás taká dôležitá?“

„Lebo prepája vedomie muža a ženy.“

„Prepája vedomie?“ Bol z toho úplne dopletený. „Nerozumiem.“

„Ak popod tú bránu, ktorú vidíš na obzore, prejdú spolu muž a žena, ktorí sa rozhodli prepojiť, Brána preskúma ich podvedomie a ak jej v tom nič nebráni, prepojí ich. Nikto zatiaľ neprišiel na to, ako sa to deje, ale po prepojení muž cíti vo svojom vedomí kúsok

vedomia ženy a žena kúsok mužovho. Nie sú to žiadne myšlienky, skôr len také pocity a nálady toho druhého.“

„A čo vzdialenosť?“

„Nerozhoduje. Nech sú tí dvaja od seba akokoľvek ďaleko, stále sa navzájom cítia.“

„Dá sa to aj zrušiť?“

„Nie. Ak Brána raz prepojí, nedá sa to zmeniť. Je to do konca života.“

„To je trochu desivé...“

„Možno, keď o tom počuješ prvý raz. No po prepojení nesieš zodpovednosť aj za toho druhého. Nesmieš príliš riskovať a vystavovať sa nebezpečenstvu. Tvoj život začne mať dvojnásobnú cenu.“

„Aké sú podmienky prepojenia?“

„Brána prepojí len tých, ktorí po sebe naozaj veľmi túžia. Ak ale nájde v podvedomí niekoho z dvojice aj tie najmenšie pochybnosti, strach alebo nerozhodnosť, pár neprepojí. Musí tam byť len čistá, bezhraničná túžba.“

„Čo robia potom tí, ktorých Brána neprepojila?“ spýtal sa fascinovaný Tom.

„Skúšajú to znovu, ale každý ďalší raz je to ťažšie a pravdepodobnosť prepojenia klesá. Našťastie sa to stáva len veľmi zriedka. Bez prepojenia sa tu nedá žiť.“

„Kto postavil tú Bránu?“

„To tiež nikto netuší. Stojí tu od nepamäti.“

„Mohol by to byť ďalší artefakt Cudzincov,“ povedal zamyslene Tom.

„Cudzincov?“ nechápal tentoraz Anyssin otec.

„Záhadných bytostí, ktoré na mieste, odkiaľ pochádzam, zanechali veľa divných vecí.“

„Myslím, že Bránu by ľudia nikdy nedokázali postaviť.“

„Aj vy ste prepojení?“ opýtal sa znenazdajky Tom.

„Áno. Teraz napríklad cítim, ako z toho kúska ženinho vedomia, ktorý je vo mne, vyžaruje obava o Anyss, láska ku mne a nepokoj z toho, kde som tak dlho. Je to celá škála pocitov, ťažko sa to opisuje.“

„Anyssina matka to cíti podobne?“

„Taktiež vníma všetky moje pocity...“

„Musí to byť úžasné,“ zhodnotil s túžbou Tom.

„Ver mi, že je. Násilie ani nevera sa tu takmer nevyskytujú. Ak by som sa aj s najmenším záujmom pozrel na inú ženu, moja žena by to okamžite cítila a bolelo by ju to.“

„Dá sa to vôbec?“

„Chceš povedať, že si od prírody neverný?“ usmial sa Anyssin otec. „Ak by som niekomu ublížil, moja žena by to hneď vedela, bola by nešťastná a bolelo by ju to. Ja by som jej bolesť cítil tiež, či chcem alebo nie, a bol by som z toho tiež nešťastný. Nech by som spravil akékoľvek zlo, obrátilo by sa nakoniec proti mne. Samozrejme, je to vzájomné. Nekonečný uzavretý kruh, ale za nič by som ho nevymenil.“

„Nemáte potom zo mňa strach?“ opýtal sa neočakávane Tom. „Pripadá mi tu skoro ako vlk medzi ovcami.“

„Možno trochu, takú malú obavu. Nenarodil si sa na tomto svete. Nevieš, z ktorého sveta pochádzaš a či náhodou nebol plný násilia a krutostí. Hovoríš síce veľmi podobnou rečou, ale to ešte nemusí nič znamenať.“

„Môj rodný svet je plný násilia,“ potvrdil ticho Tom a pozrel Anyssinmu otcovi do očí.

„Nesmieš tu nikdy nikomu ublížiť, lebo mnohým by si spôsobil veľa bolesti.“ Pohľad Anyssinho otca prenikal Tomovi až do duše.

„Nikomu tu neublížim. Nedokázal by som to,“ uzavrel Tom rozhodne a znelo mu to ako prísaha. Z Anyssinho otca viditeľne opadlo napätie.

Po chvíli ticha sa Tom opýtal:

„Môže sa tu prepojiť hocikto s hocikým?“

„Nemôže, na to máme príliš malé spoločenstvo. Páry na prepojenie sa určujú ešte v detskom veku, aby sa lepšie so sebou zžili a aby sa tým zvýšila ich šanca na prepojenie. No a tiež preto, aby nikto neostal bez druhu.“

„Anyss je už s niekým prepojená?“ spýtal sa priškrteným hlasom.

Anyssin otec ho dlhú chvíľu pozoroval a nič nehovoril. Nakoniec odvetil:

„Jej druh na prepojenie zomrel, keď bola ešte celkom malá. Práve keď si sa tu zjavil, skočila do priepasti, pretože nevedela uniesť svoj ťažký údel. Našťastie ju ten veterný vír, ktorý si vyvolal, keď si k nám dopadol, zachránil.“

V mužovom pohľade sa zračili starosti. „Si tu na celej planéte vlastne jediný, s kým sa môže prepojiť. Nezneuži to a neublíž jej. Môžeš mi to sľúbiť?“

Šokovaný Tom prikývol.

„Ani neviem, ako vyzerá.“

„Dnes večer za tebou hádam príde. Choď si zatiaľ oddýchnuť, ešte sa ti nevylicili všetky zranenia. Bývaš teraz v jej domčeku. Vy-dobyla si to.“

„Ak sa s ňou v budúcnosti budem chcieť prepojiť, dovolí mi to aj jej otec?“

„Rozprával som sa s tebou a verím ti. Nič iné mi ani neostáva. Pokús sa ju, prosím ťa, zachrániť a neublíž jej pri tom. Myslím, že to za to stojí.“

Tom sa nezmohol na odpoveď.

Muž mu priateľsky chytil rameno a pozrel do očí. Nebolo treba nič vraviť. V hĺbke jeho pohľadu cítil dôveru, ktorá sa pomaly vlievala aj do neho.

Na Letnú planétu sa zniesol večer. Tom ležal na Anysinej posteli a premýšľal o všetkom, čo sa stalo. Prebudil sa do tohto úžasného sveta, o ktorom sa nikomu zo Staničného systému nemohlo ani len snívať. Spomenul si na záhadné prstence ďaleko v Páse, ktoré ho tu preniesli. Usmial sa. Tie artefakty Cudzincov nakoniec neboli až také zlé. Rozhodol sa, že hneď ako sa vylicí, pôjde obhliadnuť kabínu. Dúfal, že PAPO nebude úplne zničený.

Títo ľudia netušia, že existuje nejaký Staničný systém, nevedia nič o konfliktoch so Satelitami, ani o vojne v Páse. Možno pochádzajú z nejakej starej a dávno zabudnutej kolonizačnej vetvy. Žije sa tu pokojným roľníckym spôsobom života a PAPO by im mohol v mnohom pomôcť.

Dvere na malom domčeku sa pootvorili a v žiare zapadajúceho Akrona sa zjavila lichotivá dievčenská silueta. Keď si jeho oči znova zvykli na prítomnosť v izbe, uvidel naozajstnú vílu. Svoje predstavy o krásnych ženách bol nútený od základu predefinovať. Ešte stále bola viac dievča ako žena, ale jej pôvab ho úplne ochromil.

Nezmohol sa na slovo.

Mala príjemnú súmernú tvár a dlhé hnedé vlasy, ktoré sa každú chvíľu zavlňovali. Myslel, že má halucinácie. Jej oči boli kúska mi letného neba. Úplne ho zhyponotizovali. Toto nemohla byť skutočnosť.

Prameň jej vlasov sa pohol a spoza vrkôčikov vykukla chlpatá, červená hlavička s veľkými očami a zaškerila sa. Mal pocit, že sa mu to sníva.

„Ahoj, Tom,“ povedala dievčina hlasom, ktorý spoznával.

„Ahoj, Anyss,“ dokázal ledva zareagovať. Stále sledoval to chlpaté zvieratko v jej vlasoch.

„To sú vorky. Páčia sa ti?“

„Áno,“ bola jediná odpoveď, na ktorú sa zmohol.

Vorka zapišťala a schovala sa vo vlasoch. O chvíľu sa na inom mieste vynorili ďalšie dve hlavy.

Tom si všimol napätie v jej tvári.

„Povedal ti už niekto, že si veľmi pôvabná?“

„To hovoríš určite len tak. Viem, že nie som pekná,“ skonštatovala nelogicky.

„Že tomu neveríš, ťa robí ešte krajšou.“

„Nebudem proti, ak mi to občas pripomenieš,“ usmiala sa.

„Hoci aj každý deň,“ usmial sa tiež a zmenil rýchlo tému: „Ďakujem ti, že si sa o mňa starala. Ako ti to vynahradím?“

„Jedna možnosť by tu aj bola,“ naznačila s úškrnom.

„Aká?“

„Skús na to prísť sám.“

Z jej pohľadu to rozpoznal.

Na krátky okamih napätie medzi nimi dosiahlo zlomový bod. Potom ju chytil za boky a strhol na posteľ. Ešte predtým, ako sa zľahka dotkli perami vedel, že toto bola jediná správna odpoveď.

Prešlo niekoľko nezabudnuteľných dní. Tom sa takmer úplne vylicil a jeho život prešiel z jedného extrému do druhého.

Anyssin otec mal pravdu. Tento svet bol dokonalejší, ako si dokázal predstaviť. Na celej planéte nebolo snáď ani tisíc ľudí, ale to im nebránilo v tom, aby tu vytvorili kúsok raja. No a bola tu Brána poznania. Artefakt, ktorý ho fascinoval a ktorý nevedel pochopiť. Čoskoro popod ňu prejde podľa všetkého aj on. Mal trochu strach, aby mu to nezničilo mozog alebo niečo podobné.

Bol sa pozrieť, ako je na tom PAPO. Keď ho našiel, bol poriadne porozbíjaný, ale veril, že sa mu ho podarí opraviť. Informácie v ňom by mohli byť pre tento svet užitočné.

Teraz ležal spolu s Anyss v jej dome a na jej posteli. Anyss ešte spala a on ju neplánoval budiť. Nekonečné potešenie mu spôsobovalo už len to, keď ju pozoroval spiacu. Vorky spali neďaleko nich, na špeciálnom vankúši.

Tieto sympatické zvieratká, ktoré sa Anyss starali o vlasy, si okamžite zamiloval. Trvalo niekoľko dní, kým si na neho zvykli. Keďže bol neustále v blízkosti Anyss, postupne sa ho prestali báť a niekedy, keď mali hravú náladu, sa ráno zobudil s takým hniezdom na hlave, že Anyss pukala od smiechu. Raz dokonca splietli Anyssine dlhé vlasy s jeho krátkymi tak tesne, že musel ráno držať Anyss v objatí, kým sa im ich podarilo rozplieť. Vorky boli pre neho stelesnenie nežnosti, hravosti a úprimnosti.

Stále to bolo trochu neskutočné. Všetko, čo mu zatiaľ Anyss dovolila, boli bozky a nežnosti a úplne mu to stačilo. Skoro sa nespoznával. To najhlavnejšie malo prísť až po prepojení, no nech sa akokoľvek snažil, nedokázal si predstaviť, aké to bude.

Anyss popreťahovala stuhnuté svaly a otvorila rozospaté oči. Jej prvý dnešný úsmev patril jemu.

„Ako sa vyspala moja krásna víla?“ opýtal sa tiež s úsmevom.

„Pri takom tajomnom cudzincovi, ktorý spadol z oblakov, sa mi napodiv spalo celkom dobre.“

Toma ešte stále občas postrašili prízraky z minulosti. Hlavou mu prebleskla smutná spomienka na Ryona a ostatných zo stíhacej jednotky. Dúfal, že väčšine sa podarilo dostať z toho prekliateho Pásu. Na tomto mieste mu to pripomínalo už len vzdialený zlý sen.

Pod ťarchou spomienok sa zachvel, ale Anyssine veľké úprimné oči ho dokázali vrátiť späť do prítomnosti.

„Rozprával som sa s tvojím otcom a vysvetlil mi všetko o tomto svete. Stále je to pre mňa ako sen. Tam, odkiaľ som prišiel, bolo príliš veľa krutostí.“

„Stroj, na ktorom si priletel, je úplne zničený. Asi sa nebude dať opraviť,“ poznamenala s úzkosťou.

„Nebudem ho opravovať. Bola to zbraň a slúžila na ničenie. Nechcem sa vracieť do minulosti,“ prehlásil potichu, usmial sa na ňu a dodal, „keď prítomnosť je taká krásna.“

„Ako si potom predstavuješ budúcnosť?“ spýtala sa veľavýznamne. Zamyslel sa, nadýchol sa a pomaly povedal:

„Asi existuje len jediná. Spoločná s tebou.“ Počkal na jej reakciu a opýtal sa. „Prepojiš sa so mnou?“

„Áno,“ odpovedala bez váhania.

„Sľúb mi však, že si nebudeš chcieť ublížiť, ak nás Brána na prvý pokus neprepojí.“

Anyss na to neodpovedala. Napätie v jej tvári bolo hmatateľné. Pozrela mu do očí a on tam uvidel odpoveď.

„Nemôžem ti to sľúbiť,“ povedala takmer nečujne a zahanbene sklopila pohľad.

„Nechápeš, že ak by sa ti niečo stalo, budem sa musieť zabiť aj ja? Bez teba tu nechcem žiť.“

„Nepotrebuješ sa zabíjať. Nenarodil si sa tu a nevieš, aké to je byť neprepojený. Tam, odkiaľ si prišiel, sa ľudia neprepájajú.“

„Nemôžem za to, že som sa tam narodil. Omnoho radšej by som sa bol narodil tu. Ani nevieš, čo všetko som tam prežil.“

„Prepáč, nemyslela som to tak..“

„Nič sa nestalo,“ prerušil ju a dodal skľúčene: „Ak sa budem o teba báť, Brána to vycíti a neprepojí nás.“

„Môžem ti sľúbiť len to, že sa pokúsím byť vyrovnaná,“ naznačila miernejšie.

Znova zavládlo ticho. Tentoraz ho prerušila Anyss.

„Chceš sa so mnou ešte prepojiť?“ opýtala sa ticho

„Zbožňujem ťa od prvého okamihu, čo som ťa počul. Nech by si sa rozhodla akokoľvek, vždy by som sa chcel s tebou prepojiť.“

Anyss sa usmiala a napätie z jej tváre opadlo.

Keď sa k nemu so šibalský úsmevom nakláňala, dodala: „Milujem ťa, Tom.“

Konečne nastal veľký deň prepojenia. Ľudia vytvorili od Osady až k Bráne poznania dlhú uličku. Tom nevidel Anyss už niekoľko dní. Jej otec a veľa priateľov, ktorých si tu stačil nájsť, ho pripravovali na prepojenie. Od vzrušenia sa mu chveli ruky a nohy.

Zo skupiny dievčat vystúpila Anyss. Vo vlasoch mala vpletený venček z krehkých modrých kvetov. Bola bolestne krásna. Vorky vycítili, že tentoraz budú musieť prečkať nadchádzajúce udalosti mimo svoj obvyklý domov.

Nikto nič nevravel, pretože všetky dôležité slová boli už dávno vypovedané. Chytila ho za ruku a spolu vykročili k Bráne. Jej ruka sa chvela ešte viac.

Ako sa približovali k tej mohutnej a záhadnej stavbe, celkom hore na vrchole Brány, kde sa stretávali oblúky, vzbĺklo jasné svetlo. Bolo to zvláštne, ale neoslepovalo ich. Čím bližšie boli k Bráne, tým bolo svetlo silnejšie.

Periférne pozrel na Anyss. Jej profil mal výraz, ktorý by opísal len ťažko. Zaregistrovala jeho pohľad a krčovito sa usmiala.

Napätie, ktoré viselo vo vzduchu, bolo neznesiteľné.

Pomaly došli až k úpätiu Brány a on po nej túžil, bezhranične a nekontrolovateľne. Viac ako po svojom živote, viac ako po všetkom, po čom kedy túžil.

Nakoniec ostával už len jediný krok. Jediný krok k dokonalosti alebo k veľkému sklamaniu. Zovretie jej ruky ešte viac zosilnelo.

Nezaváhali. Tomova noha súčasne s Anyssinou vstúpila na široký lesklý pruh pod vrcholom Brány. Zalialo ich intenzívne svetlo z vrcholu a ich obrysy sa rozmazali. Ešte v jednom okamihu to bol on a v druhom niekto celkom iný. Do jeho vedomia prenikli pocity, ktoré neboli jeho – strach, vzrušenie a láska k nemu. Ten kúsok jej vedomia vnímal vo svojom vnútri ako najčistejšiu studňu a v najväčšej hĺbke tej studne sa nachvílu dotkol jej podstaty.

Na krátky moment precítil dokonalosť.

V tom okamihu poznal všetky jej tajomstvá, všetky bolesti a radosť, ktoré kedy prežila. Uvedomil si, že odteraz už nikdy nebude sám. Pochopil aj to večné tajomstvo žien, ktoré nikdy žiadny neprepojený muž nepochopí.

A niekde celkom na dne toho víru pocitov si uvedomil aj pravdu o Bráne.

Postavili ju Oni. Boli tak nepredstaviteľne odlišní, že so súčasnými ľuďmi by sa nedokázali nikdy skontaktovať. Brána bola prvým malým krôčikom ku kontaktu.

Postavili ju už veľmi dávno.

Postavili ju pre ľudí.

Aby sa polepšili...

Zo spánku ho nemilosrdne vytrhol hlboký naliehavý hlas. Ešte skôr, ako otvoril oči, ho prepadol pocit bezhraničného desu a zúfalstva, ktorý pramenil z jedného jediného faktu: To malé teplé miesto v jeho vedomí, v ktorom sa usídlil kúsok Anyssinho vedomia, bolo prázdne. Bolo tak mŕtve, hluché a studené, že každý ďalší okamih života mu pripadal ako to najväčšie utrpenie, aké doteraz zažil. Bol to nekonečný bolestný výkrik jeho duše.

Ani nevedel, koľko ráz zalapal po dychu, kým otvoril oči. Následný šok z toho, čo uvidel, dokonca nachvíľu prehlušil aj tú spaľujúcu vnútornú bolesť.

Skláňal sa nad ním ustaraný, ale úplne zdravý Ryon. Keď zbadal, že Tom otvoril oči, napäté rysy v jeho tvári vystriedal typický úškrn.

„Vitaj späť.“

„Ryon, ty nie si mŕtvy?“ vyblabotal otrasený Tom.

„Dúfam, že na to nevyzerám.“

„Kde je Anyss? Ako si sa sem dostal?“

„Normálne. Priviezol som ťa z Pásu a dovolili mi tu ostať, kým sa nepreberieš. Kto je Anyss?“

Tomovi začalo dochádzať, že sa stalo niečo strašné a neodvratné.

„Predpokladám, že toto nie je Letná planéta.“

„To predpokladáš fakt správne – nie je. Si na Nemocničnej stanici, chlapče. Kto je tá Anyss, nejaká žabka z personálu?“

Tom otázku ignoroval.

„Ako dlho tu už ležím?“

„To radšej ani nechci vedieť.“ Ryon sa odmlčal, ale keď videl, že Tom netrpezlivo čaká na odpoveď, dodal: „Skoro dvadsať štandardných dní.“

Úplne vykoľajený Tom sa dokázal ledva opýtať:

„Čo sa vlastne stalo?“

Ryon bol chvíľu ticho. Pohľadom zhodnotil Tomov zdravotný stav a keď usúdil, že ten prívál faktov mu nespôsobí okamžitú traumy, začal vysvetľovať:

„Vlastne ťa zachránil PAPO. Keď si si dal piatu dávku endomorfinu, upadol si do kómy, a to malo jednu výhodu: dýchal si menej vzduchu. PAPO ešte navyše priškrtil prívod, a tak ti tie zvyšky vzduchu v zásobníkoch vydržali skoro dvakrát dlhšie, ako keby si bol v bdelom stave. Keď som ťa potom náhodou našiel, bol si už celý modrý a vynechávalo ti srdce. Našťastie ťa PAPO každú chvíľu poštekli elektrošokmi, nejakým zázrakom si to vydržal až na základňu, odkiaľ potom s tebou hneď skočili cez HP bránu na túto Nemocničnú stanicu. Už som tomu ani neveril, ale ako vidíš, zachránili sme ťa.“

„Tak ti pekne ďakujem, máš to u mňa,“ podaril sa Tomovi dvojzmysel. Pri týchto slovách si spomenul, ako on zachraňoval Ryonu v tom zvláštnom sne.

Alebo to vôbec nebol sen?

„Trochu sa bojím o tú tvoju strapatú hlavu. Tých päť dávok nemohlo ostať bez odozvy, ale vyšetrenia zatiaľ nič nenaznačujú. Aspoň tu budeš dlho na pozorovaní. Čo si to vlastne hovoril o tej Letnej planéte? A už mi konečne povedz, kto je Anyss!“

„Nikdy by si tomu neuveril,“ rezignoval Tom.

„To ešte neznamená, že mi o tých svojich komatóznych snoch nemôžeš povedať,“ nevzdával sa Ryon.

Tom nič nevravel.

Spomenul si na to, ako ho poštekli Anyssine vlasy, keď sa ráno nad ním naklonila...

Spomenul si na to, ako sa smiala, keď vorkám zhotovil z kôry príbytok, ktorý sa potom rozpadol, lebo Anyssine vorky si pozvali k sebe aj iné a jeho konštrukcia nevydržala preťaženie...

Spomenul si, ako sa pri milovaní po prepojení na nepredstaviteľne krátky okamih dotýkal jej duše...

Spomenul si na Letnú planétu... potom sa pozrel na uškŕňajúceho sa Ryona... a rozplakal sa.

Bola úplne dezorientovaná, krútila sa jej hlava a bolelo ju brucho. Omnoho horšie bolo však to, že vo svojom vedomí necítila Toma. Tam, kde býval kúsok jeho vedomia, teraz zívala neúprosná, veľká prázdnota a veľmi to bolelo.

V malej komôrke panovalo šero. Netušila, či je ráno alebo večer, a vlastne jej to bolo jedno. Z prítmnia vystúpila postava, v ktorej Anyss rozoznala otca. Z výrazu jeho tváre bola ešte nešťastnejšia.

„Prečo si to urobila?“ Jeho hlas bol tichý a unavený.

„Na nič lepšie, ako skočiť do priepasti, som neprišla.“

„Čo s tým ma spoločné priepasť? Pýtal som sa, prečo si sa chcela otráviť konrím zobom,“ mierne zvýšil hlas znepokojený otec.

Anyss to ešte viac zdezorientovalo, a preto sa opýtala:

„Kde je Tom?“

Z prekvapenia na otcovej tvári pochopila nezmyselnosť otázky.

„Aký Tom? Nepoznám nijakého Toma!“ Otcov hlas prechádzal do rozčúlenia.

„Koľko dní som bola priotrávená?“ zmenila radšej rýchlo tému.

„Už ani neviem, kedy som to prestal počítať. Len si ležala a sotva dýchala. Trvalo to veľmi dlho a stále som sa bál, že ťa stratím.“

„Prepáč... Nechcela som ti spôsobiť starosti,“ dodala pokorne.

„Starosti? Za posledné dni som zostarol najmenej o desať rokov.“

Anyss trápili príliš veľké výčitky, aby sa na to pokúšala odpovedať.

„Bojím sa, že to spravíš znovu,“ doložil a pozrel jej do očí.

Zdvihla hlavu a pohľad mu opätovala.

„Nemusíš sa báť, už to nespravím.“ Snažila sa usmiať, ale ten pokus bol otrasný. Vo svojom vnútri však cítila, že hovorí pravdu.

Otec vystrel možoľnatú ruku a preklenul tú nekonečnú diaľku, ktorá ich rozdeľovala. Vzal ju za ramená a ona sa s úľavou schúlila v jeho náručí, trochu aj preto, aby zakryla slzy, ktoré jej vyhĺkli.

„Verím ti. Ani neviem prečo, ale verím,“ doložil nakoniec, akoby chcel uistiť tak trochu aj sám seba.

Sedela na hrane priepasti a kývala nohami. Na náhornej plošine povieval svieži večerný vetrík a prehadzoval jej vlasy z jednej strany čela na druhú. Vorky, unavené po predchádzajúcom šantení, lenivo splietali svoje vrkôčikové variácie.

Bolo to neskutočné, ale vedela, aký je to pocit, keď človek padá do tej nekonečnej hĺbky. Poznala ho z toho zvláštneho sna, z ktorého jej ostalo toľko živých spomienok. Najhlavnejšia sa týkala strapateho čiernovlasého mladého muža, ktorý spadol z neba.

Myslela si, že nikdy nezistí, aký to je pocit, keď je človek s niekým prepojený. Ale ona si ho pamätala a pri spomienke na milovanie s Tomom sa jej zastavoval dych.

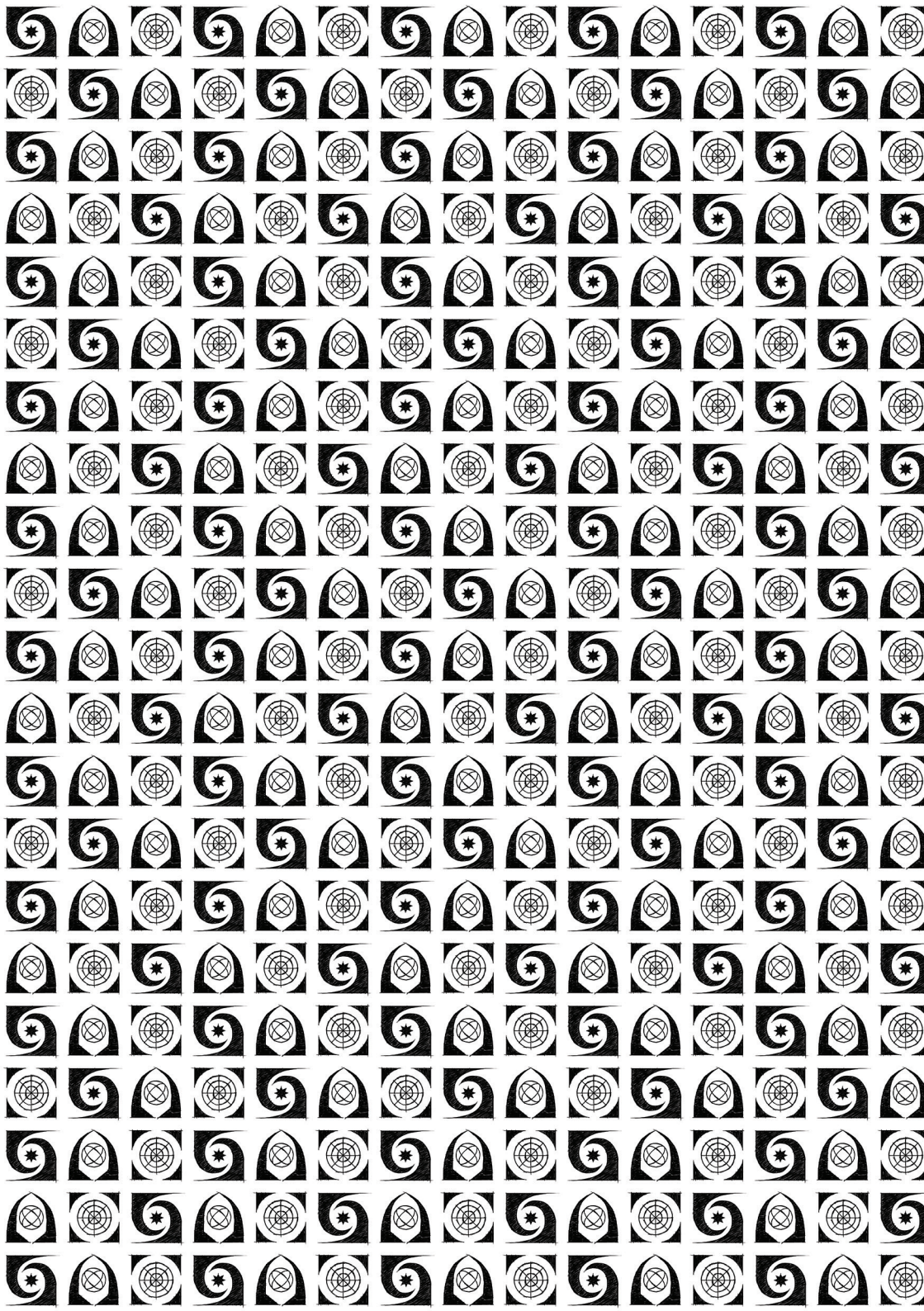
Zatiaľ jej tie spomienky stačili. Život mal znova svoju cenu.

Usmiala sa a pozrela na oblohu, po ktorej sa k západu pomaly kotúľal Akron.

Možno to nakoniec ani nebol sen.

Možno sa raz znova otvorí nebo...

tak blízko hviezd
a tak d'aleko k tebe

Mŕtvy som mal byť vlastne už včera. Osudným sa mi mal stať drink, ktorý som si plánoval dať po náročnom dni v mojom obľúbenom bare U štyroch pašerákov na stanici Kyliney. Odkedy som podráždil podsvetie Staničného systému sledičskými aktivitami v ich súkromných databázach, stal som sa pre nich nepohodlný. Dúfal som, že to skončí pri pár vyhrážkach a po čase na mňa zabudnú. Mýlil som sa.

Podsvetie nezabúdalo.

Podplatili barmana, ktorý mi do koktailu primiešal prekvapenie navyše.

Zachránila ma iba náhoda. V okamihu, keď som unavene uchoopil orosený pohár a chcel ho do seba prevrátiť, zapípal komlink. Nevšimával som si ho, no nakoniec som ho predsa len so zvráteným pocitom sebatrýznenia vytiahol. Z vlhkých prstov sa mi však vyšmykol a padol pod barový pult.

Zakliat som, položil pohár a zohol som sa hľadať prístroj.

Medzitým môj koktail vycucol vedľa sediaci opilec a v kľúčoch padol pod stoličku. Tam sa naše pohľady stretli. Jeho zmučený, môj prekvapený. S otázkou v očiach po pár zášklboch dodýchal.

Išli na istotu.

Došlo mi, že ak sa chcem v zdraví dožiť staroby, je najvyšší čas zmiznúť. Nielen z baru a nielen zo stanice. Podsvetie malo chápadlá všade.

Stratiť sa zo Staničného systému sa dalo iba jediným spôsobom. Nechať sa naverbovať na niektorý z nákladných tankerov, pen-dlujúcich medzi Systémom a nerastnými ložiskami v susedných hviezdnych sústavách.

Suroviny sa v tomto cípe kolonizačnej vetvy vyčerpali krátko po jej založení. Federálne vedenie bolo nútené hľadať inde. Okolité

sústavy sa však so zvyšujúcimi nárokmi taktiež rýchlo vyčerpávali. Tankery lietali čoraz ďalej. V súčasnosti sa najbližšie náleziská nachádzali dva svetelné roky ďaleko. Navyše, stále tam nebola dostavaná HP brána, takže tanker musel tam aj spať po svojich.

Vznikal tu ale problém s relativitou.

Zatiaľ čo na palube tankera vďaka hibernácii a relativistickým efektom zostarala posádka zhruba o dva roky, v Staničnom systéme ubehlo štyridsaťšesť. Do posádok sa preto hlásili najmä tí, ktorí nemali už koho stratiť. Ďalší unikali pred bolesťou, smútkom alebo traumou z minulosti. Nemalú skupinu tvorili aj takí, ktorí utekali pred dlhmi, spravodlivosťou alebo podsvetím.

Tak ako ja.

A tak som sa ocitol v nákladnom doku pred prestupnou komorou transportéra, ktorý dopĺňal tankeru zakotvenému na vysokej orbite malej kamennej planéty palivo a zásoby.

Možno to bolo životné fiasko, ale vo svojich tridsiatich rokoch som tu nezanechával nikoho dôležitého. Rodičia ma po narodení odložili do výchovného centra a zriekli sa všetkých práv na mňa. Tých pár plytkých vzťahov, ktoré som si tu vytvoril, nestálo za lútosť. Hlavne som však dúfal, že keď sa vrátim, väčšina z tých, ktorí mi teraz idú po krku, bude už dávno po smrti alebo budem pre nich mŕtvu aspoň ja.

Mal som približnú predstavu, čo ma čaká.

Z pohľadu palubného času päť rokov letu v hibernácii, potom prebudenie a polročná drina pri nakládke. Neskôr znova hibernácia a sedem rokov letu spať. Ešteže suroviny nás čakali už vyťažené. Starala sa o to tamojšia kolónia, ktorej osadenstvo sa obmieňalo v oveľa dlhších cykloch. Nikto im nezávidel.

Hovorilo sa, že počas dlhých letov a pri nakládke sa udeje všetko. Vrátilo sa vždy menej, ako odišlo. Už samotná hibernácia nebola bez rizika a mnohí boli radi, ak sa prebudili bez následkov. Netušil som, koľko je na tom pravdy, no nemal som na výber. Musel som to risknúť.

Vkročil som do prestupnej komory.

Kapitán ma podľa očakávania privítal s otvorenou náručou. Členov tankerových posádok nebolo nikdy dosť.

Skontroloval môj ID čip a zosnímané dáta poslal niekomu komlinkom. Povinné overenie. Oceňoval som, že mal svoje nezávislé zdroje. Informáciám na sieti VR sa veriť nedalo.

S výsledkom bol spokojný, pretože zakrátko mi podstrčil tablet so zmluvou. Podrobne som ju čítať nemusel. Jej základnú verziu som si preštudoval na sieti VR a finančné podmienky ma nezaujímali. Potreboval som iba zdúchnuť. Hodil som okom na kolónku zaradenia: Pomocná obsluha nakládky. Najväčšia drina, najpodradnejší post, aký sa dal získať. Ako inak, lepšie boli už dávno vychytané.

Trochu váhavo som k spodnej časti pritlačil ukazovák a spečatil tak svoj osud.

Popri všetkej tej smole sa na mňa konečne začalo lepíť šťastie. Tanker štartoval necelých šesťnásť hodín po mojom vstupe na palubu. Šanca, že podsvetie zistí, čo zamýšľam, a niekoho za mnou vyšle, bola minimálna. Kapitána som si preklepol. S podsvetím nespolupracoval a jeho bezúhonnosť sa javila v medziach tolerancie.

Zahladil som všetky stopy, smerujúce k môjmu nalodeniu, ale človek nikdy nevie.

Tanker musel štartovať z veľmi vysokej orbity, pretože jeho niekoľkokilometrový trup by sa na nižšej neudržal. Hlavné motory dokázali prázdny tanker urýchliť skoro na tretinu rýchlosti svetla, plný iba na pätinu. Nebolo to veľa, ale stačilo to. Zásobovacia koncepcia počítala s rýchlym dobudovaním HP brány pri nálezisku a s dohnaním časovej straty.

Viacero tankerov preto viezlo súčiastky pre bránu. Jednému z nich ale na konci cesty zlyhali motory a nedokázal pri nálezisku zabrzdiť. Stratil sa v hlbokom vesmíre aj s väčšinou dôležitých dielcov. Otvorenie brány sa oddialilo. Iný zase do niečoho narazil a jeho trosky ešte stále leteli k nálezisku. Netušil som, či nejaké diely nesie aj ten môj, ale dúfal som, že ho nepostihne žiadna podobná pohroma.

Počas letu, zatiaľ čo celá posádka vrátane kapitána bude hibernovaná, sa o pilotáž mala starať primárna UI. Spáčov zase opatrovali UI

v jednotlivých sarkofágoch. Všetky UI medzi sebou komunikovali a v prípade núdze spolupracovali na riešení problémov.

Hlavné motory sa zapínali až pri stotine rýchlosti svetla, dotedy sme zrýchľovali na antihmotových. Tie mali síce obrovský výkon a dokázali oproti hlavným vyvinúť trikrát väčšie zrýchlenie, avšak enormne rýchlo spotrebovávali palivo a ich chod bol nestabilný. Kontrolovaná anihilácia mohla kedykoľvek preskočiť do nekontrolovateľnej a tanker by v ďalšej sekunde prestal jestvovať.

Museli zvoliť rozumný kompromis.

Odovzdane som ležal v naklonenom sarkofágu a sledoval po-behujúcich hibernačných technikov. Nezávidel som im. Uspať vyše štyristo ľudí dalo zabrať.

Práve keď zaznel signál upozorňujúci na zavretie krytov, upútal ma sarkofág šikmo naproti. Na môj údiv v ňom ležalo dievča. Príliš mladé na to, aby bolo súčasťou posádky. Vekový limit bol dvadsaťpäť, no ona nemala ani dvadsať. Nebola to moja starosť, ale videlo sa mi, že niekto taký mladý na toto bezútešné miesto skrátka nepatrí.

V jej súmernej, jemne exotickej tvári som si všimol ustarostený výraz. Odkášlal som si, aby som upútal pozornosť. Nebolo na škodu mať po prebudení v posádke ďalšieho známeho, navyše sympatického. Dala sa nachytať a pozrela sa mojím smerom.

„Dost odvážny krok,“ začal som opatrne. „Na tvoj vek.“

Nedôverčivo si ma premerala pohľadom. „Možno, ale keď nemáš na výber...“

„Hm... Taká mladá a nemať na výber?“

„Chceš povedať, že ty si tu z iného dôvodu?“

„Bod pre teba,“ uškrnul som sa.

„Keď nejde o život, nejde asi o nič,“ vrátila úšklabok.

„Čo môže donútiť utiecť takého sympatického človeka?“

Uvoľnene sa zasmiala.

Nech som sa tomu akokoľvek bránil, ten úsmev a okamih si ma začali podmaňovať. Srdce sa mi aj napriek predhibernačným utišovákam rozbúšilo.

„Flirtuješ so mnou?“ opýtala sa stále s úsmevom.

Nasucho som preglgol. „Nie... ja... pýtal som sa vážne.“

„Rodičia... dlhý príbeh. Zložité,“ uzavrela.

„Ja som svojich nepoznal.“

„Tiež žiadna výhra,“ hlesla smutne a opýtala sa: „Chcel by si?“

„Neviem... nepremýšľal som o tom. Snád. Raz.“

„Tak si nemal letieť. Keď sa vrátiš, budú už asi po smrti.“

Nemal som odpoveď. Nad tým som ešte skutočne nepremýšľal.

Do hustnúcej atmosféry zaznel opäť signál. Kryty sa mali zavrieť o tridsať sekúnd. Prehodil som rýchlo tému.

„Mám z tej hibernácie trochu obavy,“ priznal som úprimne.

Pozrela na mňa s novým záujmom. „Kto by nemal? Prebudíš sa a polovicu mozgu máš preč. Je z teba päťročné dieťa, o ktoré sa treba starať.“

„Ty vieš povzbudiť.“

„Alebo sa neprebudíš vôbec.“

„To ma malo upokojiť?“

„Nemalo,“ uškrnula sa znovu, „ale, ty si s tým začal...“

„Dobre, vzdávam sa. Skúsme to odznova. Volám sa Haek.“

Rozozvučala sa siréna a kryty sarkofágov sa pohli. Nastražil som uši, aby som zachytil jej meno.

„Ja som Vis...“ zakričala, ale slová usekol zaklápajúci sa kryt.

Hibernačný proces sa mal začať o pár sekúnd a ja som bol na seba nahnevany, že som sa nedozvedel jej meno.

Keď loď dorazí na miesto, členovia posádky sa majú prebúdzat v poradí, ktoré určuje ich pracovné zaradenie. Pracovné posty potrebné na začiatku, sa prebúdzajú prvé, posty nutné v neskorších fázach nakládky ako posledné. Šetrili sa tým zásoby a aspoň spočiatku nebol v obytných priestoroch taký nával ako na konci nakládky. Vtedy už ľudia o seba zakopávali.

Bohužiaľ, môj post patril k tým najposlednejším. Bolo celkom možné, že ma zobudia v polovici nakládky. Za ten čas mohla neznáma, o ktorej som vedel iba polovicu mena, už pár mesiacov behať po palubách tankera. A tak, ako ja, ani ostatní nebudú určite voči jej šarmu slepi.

Mám proste smolu.

Cítil som, ako mi začínajú tuhnúť prsty a potom celé končatiny. Myšlienky sa spomaľovali. Vedomie sa prepadávalo do mrazivej temnoty. Vraj človek v hibernácii nemá sny, ale veľmi som tomu neveril. Čoraz nenútenejšie som sa zaoberal úvahou, ako sa mohol niekto ako ona, ocitnúť tu. Jeden z posledných zábleskov, na ktorý som sa dokázal sústrediť, bol, že to vrtkavé šťastie ma zase opúšťa...

A potom...

... obrazy v hĺbkach podvedomia začali byť rozmazané a neuchopiteľné. Nemali presnú podobu ani konkrétne tvary. Podobali sa nejasným, neutrálnym pocitom krúžiacim na hranici preskúmateľnosti.

Netrápilo ma to. Vedomie utopené v sladkej nevedomosti netúžilo po zmene.

Ale tá prišla.

Prejavila sa najprv tým, že niektoré pocity dostávali nepríjemne konkrétnu podobu. Jeden sa postupne pretavil do všadeprítomnej a všetko stravujúcej bolesti. Iný sa zmenil na neurčitý strach.

Pradeno reality som začal vnímať od toho najkrehkejšieho vlákna. Aj keď som bol zmätený, zachytil som sa ho ako topiaci slamky a už nepustil. Možno trochu aj preto, že viedlo von z tých bezstarostných, ale prázdnych a jednotvárných hĺbok. Viedlo za hlasom...

„... počuješ? Haek! Prebuď sa!“

Pomaly som začal otvárať oči. Bol som dezorientovaný. Úporne som sa snažil rozpamätať, kde som a čo sa so mnou stalo. V šere som zbadal útlú gestikulujúcu postavu. Spomienky sa začali pomaly vynárať.

Tanker... Podsvetie... Hibernácia... Nakládka...

Museli sme už byť v sústave náleziska. Prekvapilo ma prítomie v hibernačnej sekcii. Odkiaľsi sa prikradla znepokojivá myšlienka, že niečo nie je v poriadku. Vedel som o posthibernačnom syndróme, keď prebudený človek dostáva iracionálny strach prakticky z čohokoľvek. Snažil som sa zachovať si chladnú hlavu.

Zaostril som na postavu. Bola to nejaká žena v kombinéze hibernačného technika. V šere som nerozoznával jej črty, ale všimol som si, že je celá zašpinená. Pokúsil som sa vystúpiť zo sarkofágu, ale nepoužívané svaly zradili. Tiaž vlastného tela ma vtiahla späť.

Znepokojivé myšlienky sa vrátili. Ak sme parkovali v sústave ložiska, mal by tu byť bezváhový stav. Tiaž pôsobila iba počas letu, pri zrýchľovaní a spomaľovaní. Bolo to čudné.

Žena mi podala ruku. Vďačne som ju uchopil a s jej pomocou konečne vyliezol zo studenej kobky.

„Ahoj,“ povedala.

Spoznal som ju. Posthibernačná slabosť mi dovolila od údivu nanajvýš zdvihnúť obrvy. Dievčina z protihľehého sarkofágu.

Vyzerala aspoň o päť rokov staršia, ako som si ju pamätal. Mala na sebe dotrhanú kombinézu, od hlavy po päty bola od krvi a chveľa sa. Od zimy asi nie.

„Čo sa stalo?“ opýtal som sa zdesený.

Namiesto odpovede ma objala.

Väčší šok som po prebudení zažiť nemohol. Nemotorne som ju tiež oblapil. Ruky ešte celkom neposlúchali, ale zreteľne som cítil jej triašku.

„Ako sa vlastne voláš?“

„Visna.“ Váhavo ma pustila.

„Tak čo sa deje?“ opýtal som sa.

„Nevedela som, čo robiť... koho prebudiť... nikoho nepoznám... iba teba... Použila som núdzové oživenie...“

„Visna,“ skočil som jej do reči. „Pomaly. Poporiadku.“

Vzdychla, akoby zo seba striasala hŕbu nepríjemných spomienok.

„Prebudili ma dvaja muži. Povedali, že sú hibernační technici a robia havarijnú opravu môjho sarkofágu. Zaviedli ma do obytnej sekcie. Nikde som nevidela ďalších členov posádky. Nemali so sebou žiadne vybavenie ani nástroje, ktoré technici vždy nosia. Viedli medzi sebou dvojmyselné rozhovory a mali na kombinézach chabovo vyčistené krvavé škvrny. Nezdalo sa mi to, a tak som im utiekla.“ Vzlykla. „Skrývala som sa v skladoch na druhom konci tankera. Zúrili. Hľadali ma, ale presúvala som sa po celej lodi, takže stratili stopu. Chceli ma vyhladovať, ale našla som nejaké vysušené zvyšky. Žila som z toho mesiac.“ Ďalší vzlyk. „Najťažšie bolo zohnať vodu. Hľadala som skondenzované zostatky, kde sa dalo. V previsocho potrubí, drážkach, priehlbínach klimatizačného systému. Občas som ich opatrne sledovala. Zistila som, čo skutočne robili...“

Do očí sa jej tislí slzy. „Prebúdzali vytipované ženy z posádky a potom s nimi robili... hrozné veci. Nechci odo mňa vedieť aké...“ rozplakala sa.

„Nechcem,“ povedal som priškrteným hlasom.

Začal som sa chvieť aj ja. Jemne som ju uchopil a keď sa mi ju podarilo utíšiť, pokračovala: „Tie, ktoré to náhodou prežili, zabili. Všetky potom vrátili späť do sarkofágov a narafičili tak, aby to vyzeralo ako nehoda v dôsledku zlyhania hibernačnej UI. Elegantná likvidácia dôkazov. Po pristátí otvorí pokazený sarkofág a nájdu vysušenú mŕtvolu. Nebude na nej nič poznať. Nehody sa predsa stávajú, bohužiaľ. Úbožiačky vyhodí do vesmíru. Možno dokonca nebudú ani nikomu chýbať. Nikto sa nič nedozvie. Nieкто mal skrátka smolu. Vesmír je neúprosný...“

Pomedzi vzlyky som jej ledva rozumel.

„Chcela som niekoho prebudiť, ale hibernačnú sekciu stále strážili. Nemohla som sa sem dostať. Tak som odmontovala jednu trubicu a keď spali... zabila som ich... jedného po druhom...“ Príval slz sa už nedal zastaviť.

Podlomili sa mi kolená. Netušil som, či z posthibernačnej slabosti alebo z vypočutých hrôz. Obaja sme sa zosunuli na podlahu. Plakala a ja som ju držal v náručí. Dlho.

Nechcela tých dvoch už nikdy vidieť, len mi vysvetlila, kde ležia telá. Namáhavo som ich vliekol naprieč niekoľkými sekciami k ich sarkofágom. Či to boli skutoční hibernační technici alebo iba šikovní devianti, som zistiť nedokázal. Disponovali však prístupovými kódmi a v programovaní hibernačných UI sa vyznali.

Systém mali premyslený dokonale. Nechali sa zobudiť rok pred príchodom k sústave náleziska a užívali si. Zistil som, že kompletne odstavili komunikačný systém vo vnútri tankera, takže oslepili primárnu UI. Nedarilo sa mi s ňou nijako spojiť. Dúfal som, že inak je v poriadku a obozretne pilotuje tanker k cieľu. Dalo sa to zistiť jedine z mostíka, ku ktorému mal prístup iba kapitán a ko-piloti.

Zvrhlíci prebúdzali iba ženy, ktoré by v posádke neskôr veľmi nechýbali alebo ktorých pracovné zaradenie sa dalo ľahko nahradiť. Našiel som aj niekoľko sarkofágov s mŕtvymi mužmi. Vyzeralo to, že ich zabili v rámci kamufláže, aby upravili pomer zlyhaných hi-

bernácií. Kryty ich sarkofágov neboli vôbec otvorené. Jednoducho ich vypli. Či ich vybrali náhodne alebo podľa nejakých kritérií, som odhadnúť nedokázal. Zamrazilo ma, keď som si uvedomil, že medzi vypnutými som pokojne mohol byť aj ja.

Ručne som zaklapol kryty. Nepoznal som prístupové kódy k ich hibernačným UI, lebo každý člen posádky poznal iba k tej svojej. Nemohol som im preto naštartovať hibernačný proces a ani som to nemal v pláne. Chcel som, aby na konci letu vyzerali rovnako, ako ich obeť. Vysušené na nepoznanie. Postaralo sa o to dokonale sterilné prostredie sarkofágov.

„Dobre. A čo ďalej?“ opýtal som sa Visny.

Konečne sme dočistili podlahu a zahladili stopy. Nechceli sme, aby prípadné podozrenie padlo na nás. Tých hibernačných hrobov bolo priveľa a primárna UI mala oči a uši odstavené. Nemali sme žiadne alibi. Navyše stále otrášená Visna nechcela prebúdať nikoho ďalšieho. Federálna ochrana by sa v tom mohla neskôr vrátať, a to by pre nás nemuselo dopadnúť dobre. Nateraz som to pustil z hlavy.

„Do konca letu ostáva, podľa môjho odhadu, ešte asi rok,“ povedal som rozpačito. Vydedukoval som to z parametrov, ktoré zobrazovali hibernačné UI. Tie začnú kapitána a prvých členov posádky prebúdať mesiac pred príchodom k sústave náleziska.

Mykol som plec om a dodal: „Mali by sme sa vrátiť do hibernácie.“

„Ak chceš...“ povedala neurčito.

Nechápavo som na ňu pozrel.

Na krátku chvíľu akoby zaváhala. „No... možno by sme sa do tej hibernácie tak skoro ešte vracat' nemuseli,“ povedala s nečitateľným výrazom v tvári.

Zháčil som sa. „Čo budeme robiť? Máme k dispozícii iba krízové prídely a obmedzený prístup do niekoľkých sekcií. Energia je na minime a všetko ostatné je pod zámkom. Ja prístupové kódy nemám. Ty áno?“

Pomaly sa ku mne otočila. Na perách jej pohrával ľahký úsmev. „Nie, nemám. Ale máme predsa jeden druhého. A to by mohlo stačiť... na začiatok.“

Začalo mi to dochádzať.

Dlho som mal pocit, že to nemôže byť pravda, že je to len nereálny hibernačný sen, z ktorého sa prebudím. Visna bola milá a inteligentná, veselá aj citlivá. Tešila sa z maličkostí a vychutnávala si každý deň. Bola všetkým, čím môže byť žena pre muža.

Chvíľu trvalo, kým sa zotavila z tráum, ktoré jej spôsobili tí dvaja pomätenci. Času sme ale mali nadostač. Žili sme z krízových prídelov, ktoré slúžili pre núdzové prebudenia počas letu. Neboli veľmi výživné ani ktovieako chutné, ale bolo ich dost.

Viedli sme dlhé rozhovory o živote a ceste pred nami. Cez priezory sme pozorovali vesmír a premýšľali o jeho nekonečnosti. Skúmali zákutia tankera, do ktorých sme mali prístup, hrali hry z detstva. Smiali sa na ošúchaných vtípoch.

Spomínali na svoje minulosti a fantazirovali o budúcnosti.

Spoznávali sme sa.

A jedného dňa zrazu nenápadne vzbĺkla vášeň. O jej intenzite sme sa presvedčili po pár mesiacoch.

Visna za mnou prišla so zamysleným výrazom. „Už sa nemôžem vrátiť do hibernácie.“

Pozrel som na ňu s nemou otázkou.

„Som tehotná.“

Zaplavilo ma viacero pocitov, ale radosť zvíťazila. Privinul som si ju k sebe a vystískal. Mala však pravdu, tehotným ženám sa hibernácia neodporúčala. Hrozilo narušenie vývinu plodu.

„Nemala by byť v strave antikoncepcia?“ nešlo mi to do hlavy.

„Predpokladám, že v normálnej je. Do krízových prídelov ju asi niekto zabudol dať,“ usmiala sa, ale hneď zväžnela:

„K nálezisku doletíme za pol roka. Krízové prídelý jedla teraz pre mňa a dieťa nie sú postačujúce.“

„Kvalitnejšie sú pod zámkom. Skúšal som sa k nim dostať. Zatiaľ sa mi to nepodarilo.“

„Navyše, keď budeme o rok štartovať späť, dieťa bude pre hibernáciu stále príliš malé.“

„Tak ostaneme chvíľu hore. Požiadame kapitána o zásobu potravín a pár prístupových kódov. Hibernujeme sa, až keď odrastie.“

„Milujem ťa,“ povedala upokojená a pobozkala ma.

O mesiac bola mŕtva.

Práve hľadala v prednej časti lode, v administratívnej časti, pár vecí na zútulnenie našej kóje, keď tanker do niečoho narazil. Nebolo to dostatočne veľké na to, aby ho to zničilo, ale na to, aby to prerazilo predný štít, áno.

Preletelo to naprieč loďou a v niekoľkých sekciách urobilo diery veľké ako ľudská hlava. Dekompresné senzory okamžite zareagovali a uzavreli všetky oddelenia havarijnými vrátami. Visna sa bohužiaľ nachádzala práve tam, kde boli diery do otvoreného kozmu.

Bežal som okamžite po skafandre a rozbíjal zámky jednotlivých vrát. Kým som sa k nej dostal, vzduch z jej sekcie bol dávno preč.

Zrútil som sa k jej útlemu skrútenému telu a chcel si strhnúť helmu.

Na podlahe som zbadal krvavý nápis: ĎAKUJEM ŽI ĎALEJ MILUJEM Ť...

To posledné nedopísané písmeno vo mne konečne otvorilo hrádze a prívál slz zmáčal sklo helmy. Svet sa rozmazal.

Nevedel som, ako dlho som tam len tak ležal a objímal jej stuhnuté telo, ale časom v skafandri došiel kyslík a začal som sa dusiť. Vymenil som zásobník a preniesol jej telo do hibernačnej sekcie. Vstup do vzduchoprázdnej časti som zapečatil a veľkými písmenami naň napísal: POZOR! VÁKUUM!

Uložil som ju do jej sarkofágu. Najdlhšie mi trvalo zavrieť kryt. Bolo to ako zavierať veko na rakve. Navždy.

Pomocou prístupového kódu, ktorý mi predtým povedala, som naštartoval hibernačný proces. Aktivovala sa hibernačná UI, preskúmala parametre mŕtveho tela a zvolila najoptimálnejší režim. Aj keď už nežila, nechcel som, aby telo vyschlo ako tie ostatné, ale aby ostalo uchované v tomto stave aspoň pre rodičov.

Nikde som nenašiel žiadne záznamové zariadenie, všetko bolo pod zámkom. Na veko jej sarkofágu som preto nezmazateľným značkovačom podrobne opísal všetko, čo sa stalo: zvrhlíkov, ich zverstvá, súpis obetí, moje zoznámenie s Visnou, prebudenie a náš krátky, ale nádherný spoločný život. Nechcel som, aby sa to všetko len tak stratilo v nánosoch času.

Už toho veľa neostávalo.

Chvíľu som sa túlal chodbami tankera a vyhľadával miesta, kde sme boli spolu šťastní. Zažili sme viac lásky, než väčšina ľudí za celý život. Mal som pocit, že som vyhral prvú cenu v lotérii života a vzápätí o ňu prišiel.

Nechcel som nedodržať posledné Visnino pranie a zomrieť, ale taktiež som nemal chuť bez nej ďalej žiť. Málo vecí sa vyrovná pocitu, keď ležíte vedľa milovanej osoby a nechce sa vám zaspáť len preto, aby ste neprestali počuť jej dych. Najhoršie je, keď sa prebudíte a vedľa už nikto neleží...

Musel som nájsť kompromis.

A tak som preskúmal hardvér sarkofágu a objavil možnosť, ako ho poškodiť tak, že ma síce zhibernuje, ale už nebude možné ma prebudiť. Nebudem mŕtvvy, ale ani živý. Budem trochu iná alternatíva Schrödingerovej mačky. Čo so mnou urobia potom, ma veľmi nezaujímalo. V konečnom dôsledku, veľa možností som im ani nenechával. Buď vypnú hibernáciu a zomriem, alebo ma nechajú v sarkofágu ktovie dokedy.

Zaklapol som za sebou kryt. Zakrátko prišlo známe tuhnutie prstov a potom zvyšku tela. Divoké myšlienky sa začali spomaľovať. Vedomie konečne pohlcovala bezbolestná ničota. Napadlo mi, že to vrtkavé šťastie ma tentoraz už opustilo nadobro...

A potom...

... som zrazu veľmi pomaly otvoril oči a všade dookola bola nedefinovateľná prázdnota bez hĺbky, tvaru a farieb. Priestor bol prežiarený prízračným svetlom, ktoré akoby prichádzalo zo všetkých smerov naraz. Vznášal som sa uprostred žiariacej ničoty a necítil svoje telo ani iné vonkajšie vnemy. Cítil som však ďalšiu prítomnosť.

„Je tu niekto?“ opýtal som sa neisto.

„Sme tu my,“ zašepotali zovšadiaľ nedefinovateľné hlasy. „Vždy sme tu boli.“

Bolo to zvláštne, ale strach som nemal. „Kto ste?“

„Máme rôzne mená.“

„Ako vás mám volať?“

„Tvorcovia.“

„Tvorcovia?“

„Vytvorili sme všetko.“

„Kde som?“

„Tu a teraz. Na ostatnom nezáleží.“

„Som mŕtvy?“

„Nechcel si byť mŕtvy, ani živý,“ šepotali hlasy.

„Nie, nechcel,“ potvrdil som zarazený.

„Šťastie ťa opustilo.“

„Visna je mŕtva...“

„Nemôžeš byť už šťastný,“ pokračoval šepot.

„Nie... nie tak veľmi...“

Šepotavé hlasy vybledli. Napínal som neexistujúce uši, ale slová som prestal rozoznávať. Nahnevane som zakričal: „Čo o tom môžete vedieť?“

Nezrozumiteľný šepot neustále silnel a keď bola jeho intenzita na nevydržanie, všetko zrazu desivo stíchlo a jediný hlas zašepkal: „O láske viem všetko. Si jej hodný, keď sa kvôli nej vzdávaš života?“

Otázka ostala visieť v priestore. Ticho začínalo byť ťaživé.

Hanbil som sa za svoje obnažené vnútro. Hanbil som sa za slabosť. Vedel som, že pred tým hlasom sa nedá nič utajiť.

Chcel som niečo odpovedať, ale okolitý priestor sa začal meniť. Dostával konečne hĺbku, tvar a farby.

Nevedel som odhadnúť, ako dlho ten proces trval, ale bola to mojím spôsobom úľava. Desivé intermezzo sa stávalo minulosťou.

Zrazu som stál v jednoduchej miestnosti s holými zelenými stenami. Na strope svietilo tlmené žlté svetlo a jedinou vecou v miestnosti boli dvere.

Tentoraz som začínal mať strach. Nerozumel som, čo sa deje. Chcel som siahnúť po kľučke, ale dvere sa náhle otvorili a do miestnosti vošla Visna.

„Ahoj, Haek,“ povedala opatrne.

Pozeral som na ňu ako na prízrak.

Niečo v mojom vnútri sa vzoprelo. Toto nemohla byť skutočnosť. Bolo to až príliš šialené. Začal som sa báť, že som sa zacyklil v nejakej nočnej more uprostred nekonečného hibernačného sna. Slová mi viazli v hrdle.

„Visna... to nie je možné... zomrela si...“

„Odpusť mi ten šok,“ pozrela na mňa ustarane.

„Ja... nechápem... Kde sme?“

„V Staničnom systéme.“

„Toto je Staničný systém?“ ukázal som nedôverčivo na miestnosť.

„Nie, toto je virtuálna realita. Jednoduchá simulácia vo VR sieti Nemocničnej stanice. Holá miestnosť v príjemných farbách, aby pacienti, prebúdžajúci sa z dlhej hibernácie, neboli zbytočne stresovaní.“

„Pacienti? Z dlhej hibernácie? Hibernoval som sa len teraz!“

Bol som zmätený. Bojovalo vo mne množstvo protichodných pocitov. Chcel som ju objasniť, ale aj žiadať vysvetlenia. „Je toto vôbec skutočnosť?“

„Aj keby nebola, nezistíš to,“ povedala. „Ale áno, je.“

„Ako to, že si tu, keď si zomrela? Si UI projekcia?“ opýtal som sa v zlej predtuche.

„Som ozajstná,“ odvetila váhavo a dodala, „ale nie som tá, s ktorou si prežil osudovú lásku a ktorá zomrela na tankeri. Som jej klon.“

Prekvapením mi poklesla sánka.

„Keď kapitán poslal zo sústavy ložiska správu a moji rodičia sa dozvedeli, že ich dcéra je mŕtva, vytiahli z kryobanky jej DNA štep a dali si vytvoriť klon. Narodila som sa pred dvadsiatimi troma rokmi.“

Zmlkla, nad niečím sa zamyslela, no po chvíli pokračovala:

„Od momentu, keď si zavrel kryt svojho hibernačného sarkofágu, uplynulo tu, v Staničnom systéme, dvadsaťsedem rokov. Keď tanker doletel k nálezisku a posádka sa prebudila, našla tvoj príbeh napísaný na Visninom sarkofágu. Ešte v sústave ložiska prebehlo vyšetrovanie, ktoré potvrdilo pravdivosť tvojho záznamu. Prijali sa opatrenia, aby sa to neopakovalo.“

Pozrela na mňa skoro s úctou a pokračovala:

„Tvoj príbeh je legendárny. Rozprávalo sa o ňom v celom Staničnom systéme.“

Bol som stále príliš šokovaný, aby som na to niečo povedal.

„Kapitán tankera sa rozhodol tvoj sarkofág nevypínať, ale dopraviť späť do Staničného systému. Za tie roky tu veda pokročila,

tak sme sa ťa pokúsili oživiť. Nastali však komplikácie. Pokročilými nanotechnológiami sme ťa museli skladať prakticky odznova. Miliardy nanobotov rekonštruujú tvoj mozog neurón po neuróne už vyše roka, ale až teraz sme ťa boli schopní prebudiť. Bohužiaľ, len do virtuálnej reality. S telom je to horšie. Jeho obnova bude trvať dlhšie...“ nedokončila. „Nebudem ti klamať, vyhliadky sú neurčité.“

Obchádzali ma mrákoty. Nejakým zázrakom sa tu zjaví Visnin klon a ja sa nemôžem prebudiť do vlastného tela. Nočná mora začínala. Vo virtuálnej hlave mi s desivou naliehavosťou rezonovala šepotavá otázka: *Si jej hodný, keď sa kvôli nej vzdávaš života?*

Situácia balansovala medzi neveriteľným a absurdným.

„Prečo si tu?“ opýtal som sa znenazdajky. „Do tvojho života nijako nepatrím...“

Pozrela na mňa nečitateľným pohľadom.

Virtuálne srdce mi na okamih prestalo biť. Uvedomil som si, že ak nechcem skončiť v nejakej psychoanalytickej simulácii, nemá zmysel robiť medzi touto a predchádzajúcou Visnou rozdiel.

„Nebolo to pre mňa jednoduché...“ zadívala sa do neurčita. „Ako klon prvej Visny som bola s tým príbehom z tankera celý život konfrontovaná. Občas mi to pripadalo, že nemám na výber, iba na teba čakať. Mala som však svoj život, svoje záujmy a svoju cestu. Ty si bol pre mňa len cudzí človek ďaleko vo vesmíre...“

„To nie je odpoveď na moju otázku.“

Na perách jej začal pohrávať známy úškrn. „Nepopieram, že som bola aj trochu zvedavá, s kým moja sestra prežila ten úžasný príbeh.“

„Dobre. A čo teraz?“ opýtal som sa rezignovane s absolútnym pocitom déja vu.

„Môžeme sa stretávať v simuláciách na sieti VR...“

Pozrel som na ňu, či to myslí vážne. Myslela.

„Nechcem ťa zbytočne trápiť.“

„S tým si už začala.“

„Je tu ale podmienka. Nikdy sa nebudeš pýtať na môj život tam von, mimo virtuálnej reality.“

„Ale...“

„Nikdy znamená nikdy,“ prerušila ma.

„A keď zrenovujú moje telo?“

„Vtedy už na tom nebude záležať.“

„Nechápem...“

„Pozri, mal si byť mŕtvy, ale dostal si ešte šancu. Nemusela som sem prísť a ty by si sa nikdy nedozvedel, že existujem.“

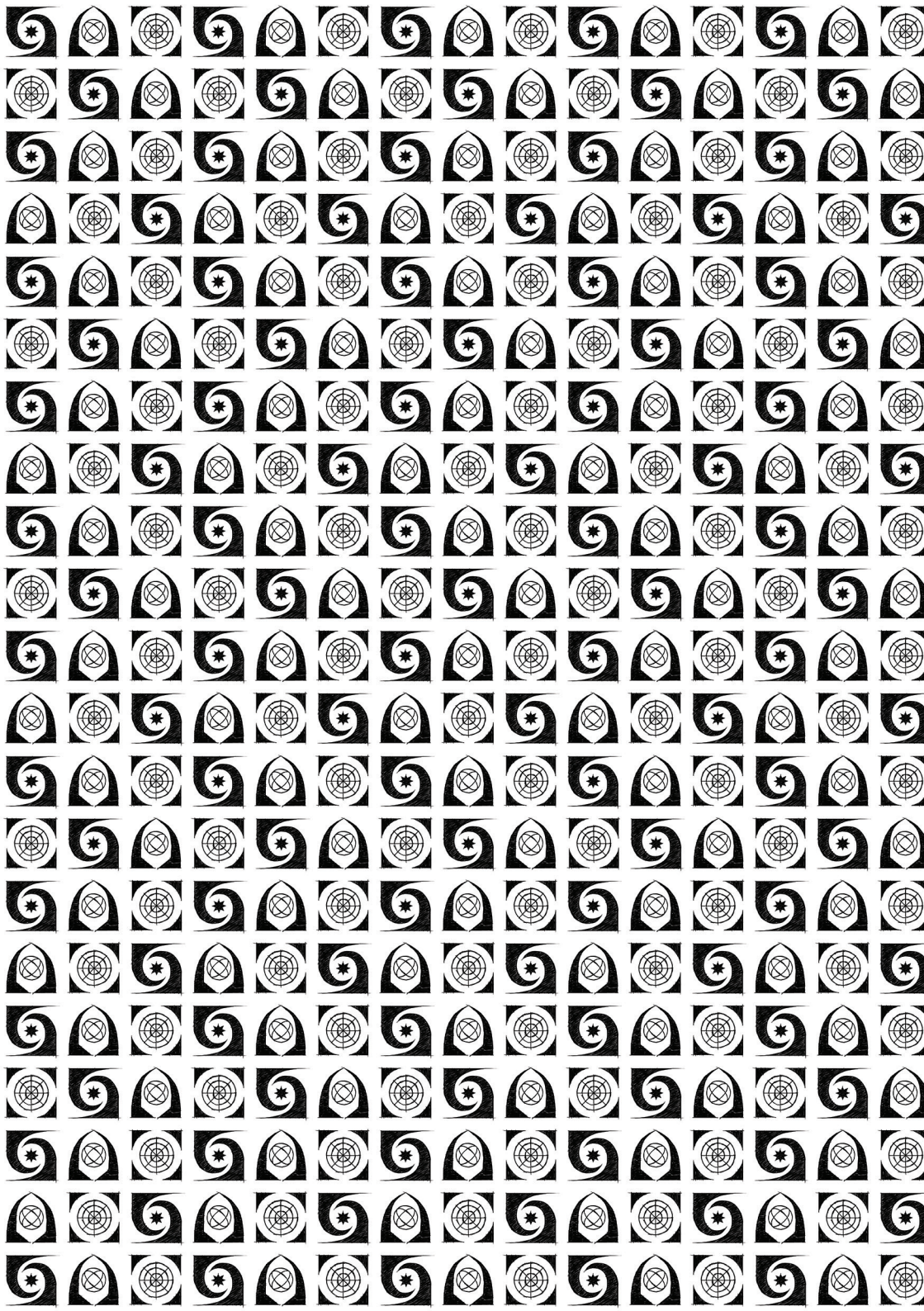
Pozrela sa na mňa pohľadom, ktorý som spoznával. Rovnako sa na mňa pozerala prvá Visna na tankeri.

Druhá Visna ticho dodala: „Ale neskromne dúfam, že aj ja zažijem to, čo moja sestra. Nemám však jej spomienky. Pamätaj na to. Musíš na mňa pomaly...“

Cítil som, ako sa moje virtuálne hrdlo stiahlo.

Opatrne som ju chytil za ruku. Neodtiahla ju.

pod mrakmi

Zhibernácie sa nás neprebrala štvrtina. Naivne som si nahovárал, že ich stačí iba zmraziť a na Zemi ich už dajú nejakí kúzelníci dokopy. Bolo medzi nimi mnoho priateľov, s ktorými som, v rámci subjektívneho času, ešte nedávno žartoval a plánoval život po návrate. Avšak ten malý, dobre utajený skeptik vo mne kričal z plného hrdla, že im už niet pomoci, že všetko je to len fraška pre upokojenie rozbúreného svedomia tých, ktorí mali to šťastie zobudiť sa. Nedokázali ich zachrániť ani nanostroje, ktoré nám všetkým plávali v telových tekutinách a ktoré mohli opraviť alebo zregenerovať väčšinu častí organizmu.

Nanostroje mali jednoduchú inteligenciu a na pohyb využívali priamu premenu svetelnej energie na mechanickú, no na rozpadnuté bunkové jadrá a steny v dôsledku nedokonalnej hibernácie nestačili. Nasadili nám ich do tela tesne pred expedíciou s tým, že sa ich už nikdy nezbavíme. Počiatočná nedôvera voči nim sa rozplynula až na Qampe, malej planétke v Plejádach, kde sme robili prvotný výskum. Keby nie tých malých pracantov, viacerí tam možno dodýchame.

Mali nás vítať chválospevy a eufória. Niesli sme tony vzoriek, množstvo záznamov a vedeckých analýz. No na naše výzvy prichádzala zo Zeme len jediná odpoveď – tajomné a znepokojivé ticho.

Prechádzal som našou malou loďou nervózne hore-dolu a každú chvíľu nakukoval do pilotnej sekcie.

„Myslíš, že nás naťahujú?“ opýtal som sa pomocného pilota Mada. Hlavný piilot sa neprebral z hibernácie.

„Na také žartíky nemajú dôvod,“ odpovedal pokojne, ale nervozitu v hlase nedokázal zamaskovať.

„Je to už skoro tridsať rokov. Relativistika skoku je nekompromisná. Možno na nás zabudli...“

„... a možno sme ešte príďaleko, možno dobre nepracuje anténa, možno nepoužívame...“ rozčertil sa Mado.

„Máš pravdu, asi robím zbytočnú paniku,“ skočil som mu, trochu priostro, do reči. Nestál som o to, aby vymenovával všetky tie nepravdepodobné možnosti, ktoré nám vlievali falošnú nádej a ktoré sme aj tak niekoľko ráz preverili. Hľadela z toho ďalšia fraška.

„Kým nebudeme za Oortovým pásom, nedá sa na tvoju otázku odpovedať.“ uzavrel debatu Mado.

Kvôli skoku sme sa nemohli vynoriť v gravitačne priveľmi ovplyvnenom priestore, a tak sme teraz prelietavali celú Slnecnú sústavu na reakčným motoroch. Išlo to ako v lete na saniach.

Zem sa stále neozývala. Desivejšie ale bolo to, že sme nezachytávali ani všadeprítomný informačný šum. Srdcia nám začínali biť rýchlejšie.

„Prestáva sa mi to páčiť,“ povedal Mado nad tanierom nedojejenej, chaoticky rozrytej ryžovej kaše.

Sedeli sme spolu v poloprázdnej jedálni a tvárili sa, že sme hladní.

„Mne sa prestalo už dávno,“ pripomenul som mu.

„Vieš, na čo som sa najviac tešil?“ opýtal sa ma znenazdajky.

„Na slávu?“

„Na ženy. Do tejto šialenej expedície nezaradili jedinú ženu!“ oznámil rozhorčene.

„No veď sme aj väčšinu času prespali v hiber...“

„Ale aj tak. Čo ak by som sa neprebral, ako tí ostatní? Posledná možnosť, ako si s nejakou užiť, by bola práve na Qampe.“

„Žeby na nás skúšali nejaký psychologický experiment?“ strelil som do prázdna.

„Alebo len nechceli zbytočne komplikovať vzťahy... A čo ty? Na čo si sa tešil?“

„To nestojí za reč.“

„No schválne,“ dobiedzal Mado.

„Je to taká banálna vec,“ zdráhal som sa.

„Ja som ti to prezradil. Neboj sa, nebudem sa smiať,“ presviedčal ma s trhajúcimi kútikmi úst.

Neveril som mu.

„Nemôžem sa dočkať pozemskej prírody. Hory, jazerá, lesy, zvieratá, lúky, polia zaliate slnkom...“

Mado sa napodiv nasmial.

„Nie si jediný, kto má tej čudnej biosféry Qampu pokrč. Ani sa mi nechce veriť, že všetky tie bizarnosti tam vznikli prirodzeným vývojom.“

„Máš pravdu, vesmír je dostatočne nekonečný na to, aby nás to nemuselo trápiť...“

Na druhý deň sme zahliadli Zem a skameneli sme. Nebola modrobiela, ale sivožltá. Neprichádzal od nej žiadny signál ani vlnenie. Bola dokonale tichá.

Nikomu nebolo do reči. Po chvíli sa ozval záložný technik Vaux:

„Dúfam, že to nebola jadrová vojna.“

„Za okamih budeme môcť spraviť rozbor atmosféry. Potom budeme múdrejší,“ informoval Mado.

Na nukleárny konflikt mi farebné odtiene atmosféry pripadali príliš sýte. Pozrel som lepšie na monitor a v okolí Zeme som zahliadol množstvo nejakých drobných vecí. Odpoveď mi napadla ešte skôr, ako ju Mado vyslovil:

„S najväčšou pravdepodobnosťou meteorit. Priemer nad kritickou hranicou.“

Tieto suché fakty, vyslovené Madovým neutrálnym hlasom, v nás niečo zlomili. Zdrvene som pochopil, že pozemskú prírodu v takom stave, ako si ju pamätám, už nikdy nevidím.

„Rozoznávam kráter,“ oznámil ticho Vaux.

Zaostril som na monitor hĺbkového radaru a zamrzol mi dych. Veľká časť západnej Ázie neexistovala a reliéfy všetkých kontinentov sa zmenili na nepoznanie.

„Možno predsa len niekto prežil,“ ozval sa nasmelo väčšinu času nenápadný bioanalytik Ryas.

„Pri veľkých meteoritoch neprežíva nikto,“ zašepkal Vaux.

„Musíme sa dostať na orbitu. Po pár obletoch vám hádam poviem viac,“ zakončil Mado.

Múdrejší sme neboli ani po niekoľkých obletoch. Nenašli sme absolútne nič. Žiadne ohne, žiadne svetlá, žiadne kultivované plochy. Žiadne nové stavby či pohyb. Nič.

„Z dát, ktoré sme získali, môžeme nakrmiť počítač a spätne nasimulovať priebeh zrážky,“ navrhol som pilotovi.

„Na čo nám to bude? Máš záujem vidieť to divadlo ešte raz? Ja nie!“ schladil ma Vaux. Nervozita sa dala krájať. Nedal som sa odradiť:

„Môžeme zistiť smer, rýchlosť, presnú veľkosť a zloženie, uhol a silu nárazu...“

„Opýtam sa ešte raz. Načo vlastne?“ nedal sa technik.

„Má pravdu,“ podporil môj návrh Mado. „Simuláciou môžeme zistiť, ktoré územia boli zničené najmenej. Tie potom prehľadáme podrobnejšie.“

„Aj tak tam nikoho nenájdete,“ odbil nás Vaux.

Simulácia bola desivá a krásna zároveň. Meteor priletel kolmo k ekliptike a musel byť preto zo Zeme ťažšie rozoznateľný. Mal nepravidelný oválny tvar a keby sa celá jeho hmota pretransformovala do ideálnej gule, mala by priemer vyše šesť a pol kilometra. Priletel príliš rýchlo nato, aby sa niečo dalo podniknúť. Na Zemi nemali nijakú šancu. Bludný vesmírny kameň zasiahol nočnú stranu, ktorú svetlo explózie zmenilo na okamih na dennú. Zemou sa rozbehli litosferické vlny, ktoré sa v mori zmenili na cunami a zmietli úplne všetko. Geologický materiál z miesta dopadu a úlomky meteoritu vyvrhla sila nárazu vysoko do stratosféry. Niektoré väčšie kusy prenikli dokonca až do kozmu.

Simulácia sa dokončila a počítač začal vyznačovať oblasti s najmenším poškodením. Nebolo ich veľa. Jedna väčšia v tvare trojuholníka ma zaujala. Ukázal som na ňu:

„Tu by sme to mali riadne preskenovať.“

„Preskenujeme všetky,“ povedal Mado s úškrnom. „Nieže by sa mi vaša spoločnosť nepáčila, ale dožiť v nej neplánujem.“

Začínalo to vyzeráť beznádejne, keď sme konečne v jednej, celkom malej oblasti objavili známky aktivity a v noci sa tam dokonca rozhorelo aj pár ohňov. Nadišiel moment nezvratných rozhodnutí. Mali sme k dispozícii jeden pristávací čln s palivom na jedno pristátie. Ak sa dole nejakým zázrakom nenájde palivo, čo ani nikto nepredpokladal, skupina, ktorá pristane, ostane dole už navždy. Jej úloha bola vcelku romantická. Mala nájsť tých, ktorí prežili, hlavne

ženy a mať s nimi čo najviac detí. Nanostroje, ktoré tým na ne prenesieme, by im mohli pomôcť prežiť. Že sa tým trochu skomplikujú tamojšie vzťahy, akosi nikoho netrápilo.

Nanostroje v našich telách boli kvôli bezpečnosti viazané na konkrétnu DNA, takže preniesť do iného tela sa nedali. Každý takýto pokus spôsobil autodeštrukciu nanostroja. Jediný spôsob, ako ich mohol získať iný človek, bolo ich prenesenie spolu s génmi. Splodenie potomka.

Bol tu však problém. Nanostroje potrebovali k činnosti slnečné svetlo. Čím ho bolo menej, tým boli pomalšie a neúčinnnejšie. Na Zemi, pod vrstvou prachu a vodnej pary z nárazu, bolo slnečného svetla veľmi málo. Bolo nutné trochu prečistiť atmosféru. Posádka lode sa rozdelila na dva tábory. Jeden to chcel spraviť z orbity, druhý zo zemského povrchu. Žiadny z týchto spôsobov nemal významnú šancu, ale zhruba načrtával, komu sa dole chce a komu nie.

Mne, Madovi a Vauxovi nebol tento jednorazový výlet proti srsti, a tak sme sa ešte s ďalšími štyrmi odhodlancami ocitli v pristávacom člne, ktorý sme predtým až po okraj naplnili zásobami, liekmi, náradím a vecami potrebnými na prežitie. Po dlhom váhaní sa k nám nakoniec pridala aj Ryas. Lúčenie bolo krátke. Každý vedel, že sa vidíme naposledy a práve preto to nechcel nikto zbytočne predlžovať. S materskou loďou sa pristáť nedalo a čln sa bez paliva do vesmíru nedostane. Chceli sme ostať aspoň v rádiovom kontakte.

Posledné podania rúk, posledné potľapkania a posledné pohľady. Hermetický poklop sa uzavrel. Odštartovali sme.

Pristáli sme v strede oblasti a bolo to horšie, ako som čakal. Sivá vyprahnutá krajina s vrstvou námrazy. Nikde žiadna zeleň, len kusy skál a kde-tu lišajník. Zosadli sme síce na pravé poludnie, ale mne to pripadalo, akoby slnko zašlo za obzor pred pol hodinou.

„Rozdelíme sa,“ povedal Mado.

„Prví štyria prehľadajú tamtú planinu,“ ukázal na nejasný obrys na horizonte, „a my tieto údolia,“ napriahol ruku a opísal oblúk.

„Nech už nájde ktokoľvek čokoľvek, stretneme sa pri člne o,“ pozrel rýchlo na hodinky, „osem hodín.“

Obzrel som sa za odchádzajúcimi. Jeden starší biochemik, dvaja technici a fyzik. V duchu som im poprial šťastie a vykročil za Madom.

„Kto ťa pasoval za veliteľa?“ spýtal som sa podráždene, keď som ho dohnal. Vaux s Ryasom boli ďaleko vpredu.

„Niekto sa musí ujať vedenia, keď sa všetci tvárite, že s tým nechcete mať nič spoločné.“

Mal pravdu. Velenie ma nelákalo a na druhej strane Mada ako veliteľa som bol ochotný akceptovať o štipku viac ako napríklad Vauxa.

Neviem, aké svetielka to palubný počítač videl z obežnej dráhy, ale po žiadnych ohňoch, nie to ešte ľudoch, ktorí ich mali udržiavať, nebolo nikde ani pamiatky. Aby sa nám podarilo efektívne prehľadať väčšinu údolí, museli sme sa rozdeliť. Každý si vytýčil vektor, po ktorom postupoval a potom sa mal vrátiť.

Moja trasa viedla cez roklinu zasypanú obrovskými balvanmi, cez ktoré sa takmer nedalo preliezť. Občas sa ukázal mach alebo lišajník, ale po kultivovanej pôde ani náznak. Dosiahol som okraj údolia a práve sa oblúkom vracal, keď sa ozvali výkriky. Prichádzali z paralelného kaňonu. Rozbehol som sa tam.

Mado s Vauxom našli prežívšich. V amatérsky pozošívajúcich kožiach vyzerali neuveriteľne zúbožene a vychudnuto. Na nezakrytých častiach tela bolo vidno vredy, ekzémy a zle zahojené rany. Žili v malom jaskynnem komplexe, ktorým pretekala tenká podzemná riečka. Pri vstupe do jaskýň si pestovali aj niekoľko odolnejších druhov jedlých rastlín.

Pred vstupom do jaskynného komplexu sa mračil hlúčik mužov. Väčšina bola len koš a koža. Poraziť ich nebolo žiadne hrdinstvo.

„Čo sa stalo?“ opýtal som sa nechápavo.

„Nesúhlasili s našim nárokom na niektoré z tu prítomných dám,“ usmial sa Vaux a hodil okom po vychudnutej blondíne, ktorej nedávne plné tvary sa dali ešte stále tušiť.

„Sú to ich ženy!“

„Už nie sú,“ rozriešil to jednoducho Mado. „Nedošlo ti, prečo tu nevidíš žiadne malé deti? Myslíš, že sa nejaké skrývajú v jaskyni? Žiadne neprežili a okrem našich tu ani žiadne neprežijú!“

Mal pravdu. Najmladšie bolo asi trinásťročné dievča.

„To nám dáva právo rozhodovať za nich?“

„Budú si musieť zvyknúť.“ Tušil som, že to adresoval aj mne.

Nesúhlasil som s týmto vývinom situácie, ale moje protesty by boli márne. Bol som v menšine. Mado s Vauxom si už rozdelili korisť a nemienili sa jej za žiadnu cenu vzdať.

Ženy boli iba tri, dve mladšie a staršia, aspoň podľa môjho odhadu, aj keď prežitie hrôzy ich črty viditeľne poznamenali. Mado si vybral jednu z mladších a Vaux tú staršiu. Povedal som si, že sa už nebudem ničomu čudovať.

Dorazil aj Ryas. Bol zamĺknutý, ale aktuálnu situáciu pochopil okamžite. Vrhol krátky túžobný pohľad na zostávajúcu ženu.

„Ak ju chceš, máš voľné pole,“ rozťahol som ležérne ruky.

„Nebude ti to vadit?“ spýtal sa neveriaco Ryas.

„Za takýchto okolností a podmienok ani nie.“

„Pre teba tu potom ale nikto neostáva,“ oznámil mi s falošnou lútosťou Mado.

„Možno áno, možno nie,“ povedal som tajomne a nenápadne pozrel na dlhovlasé dievča, schovávajúce sa za krik.

Vaux premýšľal nad mojou poznámkou, ale Madovi to došlo. Na jeho tvári sa vystriedal celý súbor pocitov, ale prv, než stihol niečo povedať, som zahlásil:

„Je to na nej. Keď dospeje, môže sa slobodne rozhodnúť. Pre mňa, alebo hocikoho iného.“

„No počkať...“ začal Vaux, no sprážil som ho pohľadom:

„Vy už svoje partnerky máte, takže ak sa jej ktokoľvek z vás troch dotkne, zomrie buď on, alebo ja.“

To ich zarazilo. Vedel som, že so vzťahmi to nie je také jednoduché, no iné riešenie mi v tejto chvíli nenapadlo. Pozreli na seba a po krátkom zaváhaní prijali pravidlá. Aspoň sa tak tvárili.

Vytvorili sme vcelku vyvážené spoločenstvo, ktoré sa postupne rozrastalo. Pridala sa k nám aj druhá štvorica, ktorej sa podarilo nájsť ďalších preživších. Tam však nové formovanie vzťahov prebiehalo menej búrlivo. Riešili to dohodami. Pridali sa aj ďalší domorodci a pribúdali aj deti. Samozrejme, biologickými otcami boli moji siedmi vesmírni druhovia, ale o výchovu sa starali už menej.